Rebelii Vechiului Pământ

H.C. Andrei

Suntem în anul 2112.

Au trecut peste şaizeci de ani de cănd Andrey Nekar a găsit Sanctuarul şi împreună Aristotel au oferit omenirii un vaccin contra Molimii, oprind războiul dintre oameni şi cei atinşi de Molimă care au supravieţuit devenind mutanţi. Şi şi-au spus varay.

Au trecut cincizeci de ani de când varay au plecat de pe Pamant căutând o viaţă mai bună în Sistemul Exterior şi Centura Kuiper.

A trecut un an de la prima intilnire cu fiinte extraterestre—UTen. Care fiind salvate de către un căpitan uman au oferit umanităţii tehnologii noi. Inclusiv proiectul motorului supraluminic.

Şi acum lucrurile încep să se mişte tot mai repede. Varay reapar declarând război Naţiunilor Unite şi Baronilor Solari. Piraţii din întreg Sistemul Solar li se alătură varay.

Şi la mijoc sunt prinşi Rebelii Vechiului Pamant. Şi Andrey Nekar. Şi pământnii lăsaţi de izbelişte de către Companii care nu ştiu pericolul care stă să se abată asupra Pământului.

REBELII VECHIULUI PAMÂNT

de H.C. Andrei

- povestirea continuă saga începută în "Locul Pierdut", care va continua în scurt tinp cu, cartea "Vânătoarea Varay".

I

Mulțimea nestăpânită se apropia de gardul din sârmă ghimpată ce demarca în mod primitiv, dar extrem de clar, proprietatea companiei SanTran.

Nemâncați, bolnavi, duşi la disperare de căldura înăbuşitoare a verii, oamenii rupseră, ignorând total indicatoarele de pericol ruginite care le stătuseră în cale, sârma ghimpată. O făcură cu mâiniile goale sau o traseră jos folosind stâlpii ce susținuseră indicatoarele. Nestăviliți intrară în câmpul minat.

Şi-n curând un picior târât fără forță de bărbatul mort de foame atinse o mină. Care țâşnii în sus, la un metru în aer, înainte să explodeze într-o sută de vârfuri metalice ascuțite. Măcelărind complet pe toți în jur. Picioare rupte, mâini şi brațe străpunse, trupuri sfârtecate.

Mulțimii nu-i păsa, înduraseră prea multe şi oamenii erau prea disperați ca să se oprească, orice obstacol le-ar fi stat în cale.

Singura lor şansă de supraviețuire era să ajungă la teritoriul civilizat, înconjurat de ziduri, al Companiei SanTran. Unde se găseau medicamente, mâncare, apă purificată. Salvarea.

Valul de omenire continua să înainteze.

Erau cu zecile de mii şi moartea câtorva sute n-avea să-i oprească. Mină după mină explodau, răriindu-le numărul. Dar îşi tăiau, ca un tăvălug, o cale prin mine.

Mulțimea continuă până se trezi în fața cu şanțul lat, plin de mocirlă verzuie. Şanțul de patru metri lățime era adânc de trei metri şi mocirla aproape la fel de corozivă ca şi acidul sulfuric. Oamenii se folosiră de indicatoare, de pământ şi cadavrele celor deja morți ca să formeze un pod peste şanț.

Unii, mai viteji, sau poate doar mai nebuni, încercară să sară peste sau să înoate până la celălalt mal. Dintre ei cea mai mare parte se

tăvăleau arşi pe tot corpul, cei care nu îşi găsiseră sfârşitul dispărând de tot în mocirlă. Urletele se împleteau cu îndemnele şi poruncile date de cei care încercau să păstreze un grad de control, cât de mic, asupra mulţimii.

Până la urmă şanţul fu umplut şi mulţimea începu să se scurgă pe celălalt mal. Începu o luptă cât se poate de cruntă ca să vadă cine trecea primul. Cinic vorbind, cu cât se împingeau mai mulţi cu atât mai mulţi cădeau în mocirlă lărgind podul de cadavre.

Dar masa umană trecea. Ajungând la opt kilometri de zidul înalt care delimita sectorul corporat.

Şi atunci apărură elicopterele de luptă. Şase umbre masive vopsite în roşu sângeriu, ca nişte rechini în bancurile de peşti. Gloanţele începură să se verse cu o cadenţă înfiorătoare.

În mulţimea masată în jurul capului de pod făcură masacru. Fiecare elicopter masiv purta două ţevi într-un tun dedesubtul fuzelajului, care scuipau proiectile explozive. Fiecare proiectil împrăştia sute de mitralii ce retezau părţi de corpuri de parca cineva şi-ar fi cosit câmpul.

Armura grea a elicopterelor „Hind-50” le făcea greoaie, manevrarea lor şi mai complicată deoarece veniseră încărcate cu ordonanţă externă maximă. Poduri de rachete neghidate, rachete ghidate vizual anti-armură, bombe grele. Niciunul dintre cei trei membri a echipajelor, închişi fiecare în coconul său blindat, nu era îngrijorat.

Poate nu erau rândunici, dar „Hind-50” erau distrugătoare, capabile să omoare orice întâlneau.

Însă ţintele păreau fără sfârşit.

Un ordin le veni prin căşti: „Folosiţi armele secundare”.

Fiecare elicopter purta la bord lasere militare. Câte două ţevi scurte în bot. De aceea „Hind-50” aveau forma apropiată de cea a vechiilor „Hind” sovietice, cu toate că erau şi mai mari, ca să poată acomoda enormul motor intern care le dădea energia necesară folosirii laserelor militare. Echipajele învăţaseră să le folosească cu îndemânare în timpul a sute de ore în simulatare, iar acum aveau ocazia să verifice acel antrenament pe câmpul de luptă, chiar dacă era împotriva unei mulţimi disperate şi murdare.

Fascicule sângerii tăiau în mulțime ca nişte coase de energie. Reactorul intern le dădea putere să folosească mil-laserele timp de câteva zeci de minute, dar nu la capacitate maximă. Ar fi trebuit să fie de ajuns ca să elimine mulțimea nespălată.

Dar, deodată, fără avertisment de la senzori, ceea ce însemna că erau ghidate prin fir, două rachete sol-aer, trase de lansatoare portabile, țâşniră din mulțime. Cum elicopterele se aflau la înălțime joasă, mult sub ce dicta manualul, n-avură timp să angajeze contramăsurile. Ambele proiectile anti-armură explodară, unul lovi arborele de elice, singurul loc neblindat şi elicopterul atins se roti, fără control, explodând la contact cu solul.

Ceilalți „cărăbuşi" a morții îşi aruncară canistrele cu gaze mortale pe care le purtau sub aripi şi se retraseră la înălțime lăsând în urmă nori groşi, ucigători, ce se răspândeau ca ceața dimineții.

De pe zidul gros de prefabricate, foarte asemănător cu cel al castelelor medievale, un bărbat în costum de luptă blindat, cu însemne de căpitan configura spațiul de luptă cu ajutorul unei tablete virtuale. Tocmai pierduse un elicopter de atac în fața unei mulțimi de sălbatici. Temperatura în costum crescu cu încă câteva grade şi sistemul de climatizare intern al armurii de comandă începu să vibreze încercând să compenseze.

Şi mulțimea continua să se apropie de proprietatea companiei de a cărei securitate căpitanul se ocupa.

Lasere portabile fuseseră aduse pe ziduri. Maşinării greoaie, cu tot felul de tuburi şi cabluri, legate prin alte zeci de cabluri groase la sistemul energetic central al sectorului. În felul acesta problemele alimentării cu energie dispăreau, rămânând doar problema supraîncălzirii. Fură aduse şi autotunuri cu proiectile cu mitralii, plus auto-mitraliere grele de 20mm cu două țevi. Cutii de muniții conținând mii de gloanțe fiind ridicate de lifturi pe ziduri.

„Handicapații ăştia ne vor consuma toate proviziile de muniții." comentă el nervos. „Locotenente, vreau să folosiți laserele ca să-i opriți. Doar dacă este extremă nevoie folosiți tunurile sau rechemați elicopterele să lase un covor de bombe peste ei. Dacă nu reuşeşti să o faci poți să-ți dai demisia."

Plecă. Lăsându-l pe locotenent să se descurce cu miile de refugiați flămâzi încă în viață.

În timp ce maşina îl ducea înapoi către Cartierul General al proprietăţii, căpitanul privea în gol oraşul prin care treceau. Mintea sa nu era la câmpurile frumos aranjate şi la blocurile pătrate, înghesuite, ale cartierelor de lucrători. Era concentrată pe felul în care optsprezece mii de oameni au putut ajunge atât de aproape de teritoriul corporat fără să fie detectaţi de dronele aeriene şi reţeaua de sateliţi.

Contactă Cartierul General cerând să primească toate datele privind supravegherea electronică a zonei din ultimele zile. Dar pe o linie codificată cineva încerca să-l contacteze de pe orbită. Deschise legătura comm.

Colonelul Srwe apăru pe ecran:

„Căpitane Richard! Aud că aveţi ceva probleme acolo jos."

„Nimic ce nu putem rezolva pe plan local, colonele."

„Înţeleg. Sper să puteţi face faţă fără ca să apelaţi la armamentul greu. Am avut o grămadă de pobleme în ultimul timp cu masele pe Pământ şi forţele noastre au consumat destul de multă muniţie preţioasă ca să îi oprească. Te-am sunat ca să-ţi spun că un transport aerian de tehnologie a fost doborât în zona Columbiană. Aş dori ca voi să-l recuperaţi înainte să ajungă la el trupele guvernamentale."

„Am înţeles, colonele! Dar n-ar fi mai uşor să trimiteţi o navetă suborbitală?"

„Nu. Un suborbital ar fi mult mai uşor de detectat decât un transportor aerian."

„Avem idee ce l-a doborât?"

„Da. TAM-uri. Proiectile trase de la sol. Mai multe informaţii nu sunt disponibile."

„Voi trimite o companie imediat să recupereze materialul, un avion destul de mare."

„Căpitane, materialul e senzitiv şi aparţine unui Baron Stelar care îl vrea înapoi neapărat. Nu cred că trebuie să îţi spun mai mult."

„Da, colonele! Am înţeles."

Legătura se închise. Imediat căpitanul deschise o alta, transmiţând ordinele către cartierul său general. Să pregătească avionul de transport cu o escortă corespunzătoare. Şi o companie de infanterişti de elită.

Trupe de intervenţie specială care să fie paraşutaţi direct la locul unde se afla locatorul cargoului. După ce terminau treaba la sol,

înarmat cu aruncătoare de foc extrem de puternice şi sisteme VTOL avionul putea coborâ oriunde în junglă odată ce cargoul era găsit şi securizat.

Zona Columbiană reprezenta o problemă. Răvăşită de Molimă, acea parte a Americii de Sud fusese greu lovită, cartelele drogurilor nu apucaseră să ia măsuri înainte ca boala să se răspândească printre lucrătorii lor. Şefii cartelurilor fugiseră dar arsenalul lăsat în urmă devastase zona în lupta pentru apărare a comunităților neinfestate care nu se lăsaseră şi supraviețuiseră.

Un singur ținut civilizat rămăsese, prin unirea mai multor comunități, Noua Columbie. Națiunile Unite rezolvaseră problema lansând bombe neutronice atunci când începuse reconstrucția, în jurul noii țări, şi deversase cantități enorme de bombe incendiare peste junglă. Odată cu noul vaccin, columbienii folosiseră avioane pentru a revărsa diferite forme a lui peste junglă ca un pesticid.

Dar Noua Columbie era un loc sălbatic, fără de legi. Şi un centru al organizației care se autodenumea Rebelii Vechiului Pământ. De aceea orice misiune în zonă trebuia considerată cu grijă.

*****

În acelaşi timp de pe una dintre Insulele orbitale învechite se desprinse o navă interplanetară, vag cilindrică de tip vechi. Motoarele ei cu plasmă o scoaseră de pe orbită, în spațiul apropiat planetar dar vechiul vas nu avea reactorul destul de puternic ca să țină motorul de plasmă la nivel optim multă vreme. Nava de tip „Explorator 2” îşi întinse pânze care se deschiseră ca petalele unei flori.

Motoarele de direcționare îi dădură impulsul de plecare, după aceea pânzele prinseră vântul solar şi accelerară vasul în spațiul liber. Ținta era undeva în Centură. La bordul navei erau doar patru persoane. Cei trei membri a echipajului şi un pasager.

O dată ieşiți în afara zonei de trafic intens a spațiului pământean apropiat alte pânze se extinseră de pe pilonii exteriori, membrane subțiri care captau energia prinşi pe suporți de nanocarbon şi prinseră viteză. Întregul echipaj intră în cuvele anti-inerțiale. Acolo urmau să rămână până ce ajungeau în apropierea destinației unde începea dezaccelerarea.

În navele mai noi n-ar fi fost o problemă. Având generatoare de gravitație, rafinate cu grijă mai ales pe cele ce primiseră tehnologie UTen. Dar majoritatea posesorilor de nave independente, mai ales cargouri nu-şi puteau permite upgradarea sistemlor.

O dată ce nava prindea viteză şi alte sisteme se activară formând în jurul părților vitale ale navei barierele de forță care urmau să protejeze vasul de micrometeoriți şi radiația cosmică.

Cam în acelaşi timp, o altă navă mică, transportor orbital, se desprinsese de aceeaşi Insulă şi evitând traficul orbital de navete cargou, gunoaie orbitale şi sateliți, ce îmbâcsea spațiul din jurul Pământului ateriză pe astroportul uneia dintre comunitățile locale mai mici de pe Lună.

Comunitatea trăia într-un dom tras peste un crater mic, destul ca să adăpostească trei mii de persoane. Restul satului lunar era în subteran, suprafața craterului fiind păstrată pentru parcuri şi alte locuri de agrement.

Cum varay împreună cu cercetătorii Companiilor puseseră la punct bariera, zidul de energie, înainte de plecarea, unii spuneau alungarea sau fuga, depindea cu cine vorbeai, varay de pe Pământ, comunitatea nu era legată de construirea unui scut costisitor de apă sau blindaj ca să oprească radiația. Comunitatea îşi păstra ciclul de zi noapte de pe Pământ folosind opacizarea domului. Asta deoarece pe Lună ziua durează câte o lună întreagă pe Pământ din cauza că satelitul natural nu se învârte în jurul axei proprii şi înseamnă că că ziua ei corespunde cu perioada cât durează o rotație în jurul Pământului..

Satele lunare, nici măcar orăşelele mai înstărite, nu dețineau, de obicei, astroporturi individuale. Călătoria de la o comunitate la alta se făcea prin rețeaua subterană de transport la suprafață cu camioanele, ATV lunare sau cu navetele. Printre tinerii lunari era şi un adevărat sport să folosească planoare, era ilegal, dar tinerii erau tineri, mai ales cei a bogațiilor companiilor, şi-l îndrăgiseră imediat.

Dar această comunitate îşi construise singură astroportul pentru navete şi transportoare medii în apropierea domului, în alt crater. De acolo un tunel făcea legătura cu satul lunar propriu-zis.

Un bătrân, a cărui vârstă nu putea fi apreciată, sprijinindu-se pe un toiag de lemn ieşi primul prin ecluza navei, urmat de două femei

până în patruzeci de ani, dacă li se putea spune oameni acestor ființe pline de implanturi tehnologice. Ambele aveau interfețe de control cibernetic pe mâini, sisteme de stocare a datelor sub piele şi puncte de interfață la baza cefei.

Bătrânul îi spuse celei mai înalte:

„Claudia, vreau mai multe date despre ce se întâmplă în Norul Oort. Ultimele trei sonde lansate întra-colo din Sistemul Exterior au fost distruse. Cu lasere militare. Baronii Solari se complac în ideea controlului pe care-l au asupra Sistemului Solar dar eu sunt mai circumspect. Varay sunt încă acolo, în Centura Kuiper şi Norul Oort, şi doresc răzbunare."

„Ca şi noi." îi răspunse femeia cu părul roşcat îmbrăcată în ținută paramilitară. „Şi noi suntem varay, chiar dacă am ales să luptăm pe altă cale. Şi tu eşti varay."

Bătrânul îi puse mâna pe umăr:

„Eu nu am avut de ales. Dar am vrut să folosim alte căi pentru a ne integra. Dar încep să cred că ne-am înşelat. Baronii Solari nu vor să ia în seamă nici vocea noastră, nici cele a pământenilor liberi. Mai ales că acum au primit tehnologia UTen."

„Noroc că UTen au plecat aşa de repede după ce şi-au reparat nava. Dacă ar fi stat mai mult, şi-ar fi văzut cum suntem cu adevărat, nu cred că ne-ar fi dat tehnologia." zise cealaltă femeie, cu părul bălai.

Un vagonet îi duse adânc în sol până la centrul de comandă al instalației rebele ascunsă sub satul lunar, unde şase operatori îi întâmpinară cu saluturi milităreşti.

Stând într-un scaun de control era un operator care se dădu la o parte lăsând-o pe Claudia să se ocupe de interfața centrală. Dar îşi dădu raportul:

„V-ați întors la timp. Am interceptat un semnal de la Coloniile situate pe lângă Jupiter. Au declarat stare de urgență şi cer ajutor. Se pare că sunt sub atac de către nave ciudate şi că două nave folosind noua tehnologie dată de extratereştrii au fost capturate de pirați. Toate alarmele s-au declanşat la Comanda Flotei. Flota Exterioară a intrat în alertă maximă. Alte patru nave de luptă grele, crucişătoare noi, au plecat din Centură cu viteză maximă interplanetară. Se vor alătura Grupului Expedițional care se formează lângă stația „Hebe" lângă Io. Acolo au două monitoare, patru fregate vechi şi un distrugător."

Andrey se lăsă în alt fotoliu de comandă.

„Nu pirații au luat vasul.” spuse el conectându-se la interfața virtuală.

Claudia atinse comenzile interfeței centrale:

„Încă crezi că Ulise a supraviețuit progromului?”

„Sunt sigur. Există destui varay care au fugit. E încă în viată. Ca şi mine. Şi-a condus poporul în exilul lor la periferia Sistemului Solar. La un an lumină de casă, la marginea interioară a Norului Oort. E încă acolo. Chiar dacă a fost trădat şi nu-i mai conduce pe varay este o voce puternică şi nu se va lăsa uşor. Nici Baronilor Solari, nici a lor lui care sunt sigur că vor să se răzbune pe restul umanitații.”

„Şi sunt destui, şi dintre ai lui dezechilibrați psihic, care omoară tot ce le stă în cale. Ştii prea bine.” îi replică Claudia tăios.

Femeia bălaie mişca degetele pe claviatură holografică şi mesajul ei apăru pe ecrane.

„Claudia are dreptate. Varayii au devenit o problemă mai mare decât se aşteptau Baronii Solari. Şi Ulise, dacă a supraviețuit, se ascunde bine. Binențeles că la distanța lor informațiile sunt greu de cules. Ştim doar de cei din Centura Kuiper.”

Ecranul principal se aprinse în roşu şi o serie de informații începură să curgă. Decriptate şi trecute prin filtre, toate arătau un singur lucru. Semnale de ajutor trimise prin tah de la Insulele de lângă Pluto. Docurile şi oraşele de pe suprafața lui Charon.

Cele care dispuneau de transmițătoare tach, tehnologia de comunicare cu viteze superioare luminii era încă nouă. La fel şi lângă Neptun unde se găseau două stații ştințiifice. Semnalele laser obişnuite din Sistemul Exterior urmau să ajungă şi ele. În timp.

Toate erau atacate de pirați sau vase de tip necunoscut dar semănând cu adunături de fiare vechi. Dar veneau în urma unor roiuri de bolovani pe care fuseseră montate motoare rachetă, în care apărarea instalațiilor guvernamentale pompaseră întreaga forță, irosindu-se şi nereuşind să oprească adevărații atacatori.

În câteva minute, care se transformară în ore, întregul Sistem Solar părea să fie în panică.

Doar stațiile mari dispuneau de aparatura de transmitere supraluminică tahionică aşa că unele mesaje veneau cu ore întârziere

prin transmisie obişnuită. Imaginea completă a celor ce se întâmplau în întregul Sistem Solr avea să i-a zile ca să se cristalizeze.

Baronii nu pierdură timp şi-şi mobilizară forțele împotriva unor facțiuni insemnifiante care încercau un ultim efort disperat împotriva Companiilor şi guvernul lor păpuşă, Națiunile Unite, înainte ca noile tehnologii date de UTen sau derivatele din ele să intre în producția de masă.

Andrey intră imediat în contact cu celulele de rezistență de pe Pământ care se opuneau tiraniei Baronilor Solari şi începură să facă planuri. Trebuiau să se mişte cu băgare de seamă mai ales că se întrezăreau posibilități importante dacă pirații îi forțau pe Baroni să piardă resursele din Sistemul Exterior.

În ultima jumătate de secol Pământul fusese lăsat de izbelişte de către clasa conducătoare care-şi dăduse seama că populația nu putea fi susținută. Mai ales după ce Molima făcuse ravagii decimând populația. Şi nu numai populația, lăsase infectate zone de resurse imense, după care revoltele unei populații înfometate fură înecate în sânge dar nu înainte ca reactoare nucleare şi fermele de alge să fie distruse şi întreaga infrastructură civilizată, a cărei interdependență fusese cea mai mare slăbiciune, să se prăbuşească.

Dar Baronilor nu le mai păsa atâta de ce se afla în adâncul puțului gravitațional, mai ales că stațiile de captare a energiei de lângă Mercur fuseseră în sfârşit activate şi produceau cantități de energie enorme care satisfăceau nevoile pentru maşinăria de producție robotizată a Companiilor.

Urmase construcția Insulelor cu ajutorul roboților şi a materialelor rămase după distrugerile provocate de Molimă, culese tot de roboți sau de varay în urma acordului.

După care Baronii se extinseseră în spațiu. Luna, Marte şi Centura, mai ales Centura se dovedeau mult mai ispititoare decât Pământul.

Pământenii, lăsați de capul lor porniseră războaie între ei. Fără armele nucleare rămăseseră războaie locale care însă adânceau şi mai mult națiunile independente ale Pământului în mizerie, iar Companiile întrețineau neînțelegerile dintre ei deoarece cât timp se certau între ei nu se uneau împotriva celor ce-i țineau în sclavie legală. Rețeaua de

sateliți a Baronilor distrugea şi distruseseră orice tip de armament nuclear sau armament greu de la suprafață.

Având la dispoziție energia furnizată de Soare şi tunuri cu accelerare kinetică cu duzina, Baronii obliteraseră orice urmă de rezistență armată. Pe Pământ îşi păstrau doar sectoarele lor private şi locurile unde îşi produceau mâncarea, singurul lucru pe care Pământul îl avea din abundență şi nu putea fi produs în mari cantități în spațiu.

Cartierul General Baronii Solari şi-l stabiliseră pe Lună. Cu oraşe dom pe Marte, unul dintre ele pregătit să fie noul centru al Companiilor, şi un dom măricel pe Mercur. În rest, doar Insulele autosuficiente plutind în spațiul interplanetar, marile fabrici, habitatele Centurii şi habitatele mici, uzinele şi stațiile ştiințifice ale Sistemului Exterior.

Andrey încerca să se opună politicii Baronilor dar „rebelii" cum îşi spuneau pământenii, care văzuseră prea multe filme de acțiune cu eroi, erau o bandă de ciudați şi nebuni. Puținele voci rezonabile dintre ei fiind înecate în marea de nebuni care vroiau doar să fie în vârf.

Armata „rebelă" era formată din infanterie şi blindate plus câteva avioane şi navete suborbitale. Nimic care să fie un pericol real pentru cei de pe orbită. În ultimul timp Andrey reuşise, cu ajutorul câtorva dintre prietenii săi varay de pe Lună, să reactiveze, în secret, o bază de armament greu de dinainte de Molimă situată în Rusia. Bază în care se găseau stocate câteva zeci de rachete sol-spațiu de atac împotriva sateliților – ASAT.

Andrey clătină capul când se gândi la „rebeli" şi activă ecranele care compilau informația de la toți senzorii şi canalele de informații.

„Andrey, o comunicare prin tahcomm. Punct-punct. De undeva din Centura Kuiper." îi spuse Claudia.

Bătrânul ridică umerii mirat.

„Cine este?"

„Nu ştiu. E doar un cod de trimitere şi un semnal audio securizat."

„Trimite-l la terminalul meu."

După ce verifică şi reverifică codul Andrey îşi dădu seama de la cine era semnalul. Şi ce vroia.

„Ulise vrea să se întâlnească cu noi." le spuse celorlalți.

Priviri mirate întâmpinară anunțul.

Un bătrân, unul dintre cei mai vechi conducători a satului lunar, din aceeaşi generaţie ca şi Ulise, legat la aparate de susținere a vieții, trimise o iconogramă de întrebare la terminalele tuturor:

„De ce?"

„Zice că are veşti pentru noi. Şi vrea să ne arate ceva. Coordonatele pe care ni le-a trimis sunt în spațiul liber, la zece ore la viteză de croazieră." spuse Andrey Nekar.

„Cred că ar trebui să ne consultăm cu ceilalți înainte să hotărâm ce facem." Claudia aduse imaginea locului de întâlnire, era în spațiul dintre orbitele lui Venus şi Pământ.

În momentul fixat spațiul era complet liber, ambele planete fiind la distanțe respectabile.

„Arcul" este nava mea şi nu trebuie să cer permisie ca să mă întâlnesc cu un prieten vechi cum este Ulise." zise Andrey Nekar tastând comenzi în terminalul său holografic.

„Vin cu tine." îl anunță Claudia pe un ton care nu lăsa loc pentru discuții.

Bătrânul întreținut de suportul de viață hârâii:

„Eu voi anunța restul conducătorilor rebeli. Dar Andrey, să nu crezi că o întâlnire cu Ulise le va merge la inimă. Varay din Exterior sunt sălbatici, doar tu crezi în Ulise. Şi cu nava asta micuță nu vei avea spațiu de manevră. Combustibilul de abia îți va ajunge până la locul întâlnirii şi înapoi. După calculele mele binențeles. Şi cum va ajunge până aici? Ia zeci de ani de zile să ajungi din Norul Oort până în Sistemul Interior chiar şi cu cele mai bune motoare de plasmă obişnuite. Chiar şi navele enorme de colonizare cu motoarele lor speciale au nevoie de cel puțin un deceniu să atingă marginea Norului Oort."

„Le-am făcut şi eu. Dar consider că o întâlnire cu Ulise merită. Şi cred că a găsit el o cale să vină-ncoace." zise Andrey înainte de a părăsi puntea retrăgându-se în cabina sa, lăsând-o pe Claudia să facă pregătirile necesare de călătorie.

În liniştea cabinei sale Andrey Nekar îşi făcu infuzia zilnică de agent anti-îmbătrânire. Durerea îl ținu paralizat următoarele minute. Trase cu greutate două tuburi pline de lichid gălbui şi le puse în sistemele atificiale implantate în stomac. Ştiind că alte valuri succesive de durere aveau să urmeze. Dar la vârsta sa sistemele

artificiale de întreţinere a vieţii erau singurul lucru ce-l despărţeau de moarte.

Îşi amintea de prima întâlnire cu Ulise, când găsise Locul Pierdut. Pe atunci Ulise avea paisprezece ani şi era printre primii care primiseră la naştere virusul modificat S10 al Molimii. Ca şi Andrey mai târziu. În următori ani devenise unul dintre vorbitorii principali pentru comunitatea varay şi cel care plănuise plecarea varaiilor de pe planetă în 2054.

Dar în acelaşi timp fusese naiv, luase facţiunile extremiste de varay cu el, şi aceştia îl trădaseră aproape imediat. Lăsându-l doar c-un singur colonizator, una dintre navele enorme autosuficiente. Gonind către Centura Kuiper, cu viteze inimaginabile cu câţiva ani înainte. De atunci auziseră prea puţine de la el. Dispăruse cine ştie unde, mai departe, în adâncul spaţiului neexplorat, în Norul Oort.

Doar scrisori sporadice trimise prin sateliţi ascunşi de legătură, şi specificaţii tehnice pentru tehnologii noi, unele chiar inovatoare. Înainte le lua mesajelor luni, ani întregi ca să ajungă la Pământ. Doar după punerea la punct a tahcomm mesajele începuseră să vină mai des. Câteodată Andrey se întrebase dacă mesajele vin de la prietenul său, dar tehnologia avea o anumită amprentă caracteristică celor inventate de clanul lui Ulise.

Mesajul său şi atacul subit al staţiilor şi Insulelor din Sistemul Exterior schimba situaţia în întregul Sistem Solar după părerea lui Andrey. Reacţia rezidenţilor orbitalelor pământene şi a comunităţilor locale era mai liniştită, se simţeau protejaţi de vechea reţea de apărare cu sateliţi ucigaşi şi tunuri AM (acceleraţie magnetică). Şi oricum Sistemul Exterior era departe, la luni întregi cu viteză maximă interplanetară.

Odată ce majoritatea echipajului fu lăsat la sol, şi înlocuitorii robotici aşezaţi la locul lor, Andrey Nekar împreună cu Claudia luară capsula magnetică până la astroport. În curând nava se ridică, făcu o întoarcere lină şi-şi porni motorul de direcţie, Andrey ştia că transportorul fusese modificat în ultimul timp şi instalaseră un motor cu plasmă de tip nou, dar era peste înţelegerea lui tehnică. Aşa că se mulţumi cu faptul că mergea şi scoase transportorul din traficul orbital.

Doar după aceea porni motorul principal, toate pânzele deschise către locul întâlnirii.

De data aceasta Controlul Spațial al Traficului ceru date exacte despre cursul navei şi specificațiile tehnice. Fură avertizați să nu devieze de la curs şi să semnaleze orice lucru straniu care le apărea pe senzori.

Apărarea Pământeană intrase în stare de alertă.

Când ieşiră din spațiul pământean apropiat Andrey scană zona. Şi rămase uimit de mulțimea vaselor de luptă nou apărute. Cel puțin patru crucişătoare de bătălie şi-un cuirasat pluteau lângă Stația Internațională. În timp ce o escadră impresionantă: o navă de comandă, două distrugătoare, patru monitoare şi o grămadă de transportoare de asalt orbitau Centrul de Control Spațial.

Cum flota spațială militară a Pământului nu era impresionantă acestă strângere de forțe era un eveniment. Umanitatea avusese şi încă avea o problemă de reconstrucție, nu una de conflict.

Vasele create special pentru luptă construite în ultimele decenii erau de fapt cele de luptă contra piraților. Uşoare, bine înarmate cu tunuri rapide, interceptori. Şi monitoare, vase blindate cu viteză mică dar tot specializate pentru lupta contra navelor uşoare şi navetelor.

Navele grele construite de-a lungul timpului, nave de comandă şi mastodonții de oțel numiți cuirasate, erau ținute pe lângă Marte şi în Centură. Dar toate erau nave vechi, de cel puțin un deceniu.

Gânduri de pe vremea anilor tinereții îi veniră în minte, când n-ar fi crezut niciodată că va vedea nave spațiale capabile să traverseze distanțele interplanetare cu ochii săi. Iar după ce văzuse ce făcuse Molima nu crezuse că Pământul îşi va mai reveni vreodată.

„La ce te gândeşti?"

Întrebarea Claudiei îl readuse la realitate.

„Timpuri trecute! Timpuri trecute, Claudia. Câți ani ai?"

„Treizeci şi cinci Andrey."

„N-ai fost născută pe vremea Molimei şi a Exodului. N-ai văzut distrugerile cauzate de Molimă şi de prostia umană. L-ai cunoscut pe Ulise?"

„Nu. Dar am auzit de el de la mama mea. Ea l-a cunoscut personal. Întotdeauna mi-a pus că era foarte diferit de figura istorică prezentată în documentare."

„Foarte diferit.” zise încet Andrey.

Femeia îl auzi.

„Doctore Nekar, Andrey, în adăposturi şi comunitățile lunare se vorbeşte mult de relația pe care ați avut-o cu Ulise până la plecarea varay.” spuse ea.

„Draga mea, Ulise este un visător. Un geniu, dar un visător. Un om care a săvârşit o minune, ducându-i pe varay de pe planetă, la marginea Sistemului Solar. A încercat să oprească măcelul care devenise previzibil. Şi eu ştiam că oamenii nu vor accepta un număr atât de mare cum se dovediseră a fi varay în toată lumea. L-am văzut crescând pe Ulise şi cu ajutorul lui Aristotel şi învățăturilor sale a devenit un tânăr cu principii morale bine fundamentate. Mi-a fost familie. Dar ce a făcut în ultimii ani, mai bine zis câteva decenii, nu ştiu. Ne-a fost greu să menținem Pământul stabil, o muncă care mi-a luat întreaga atenție, la fel şi stabilirea coloniilor varay de pe Lună. În tot acest timp am cam uitat de varay şi de Exodul lor. Şi de faptul că există oameni în afară de Marte. Mai există Centura şi Sistemul Exterior. Unde trăieşte o mare de oameni a cărui număr este în creştere.”

„Pe Pământ sunt vre-o trei miliarde.”

„Numărul s-ar putea să fie exagerat, dar vre-o două miliarde şi jumătate tot au supraviețuit. Totuşi, sunt cel puțin câteva zeci de milioane în Sistemul Exterior.” murmură Andrey „Şi sunt alt fel de oameni: independenți, luptători. Doar centurienii mai au spiritul lor. Plus varay, despre care nu ştim aproape nimic de când au trecut de orbita lui Pluto.”

Claudia continuă să manevreze nava în tăcere, păstrând cursul către locul întâlnirii, scanând împrejurimile după orice semnal ciudat. Cu scanerele primitive ale bătrânei nave nu reuşeau să prindă multe odată ce se îndepărtară de fluxul orbital.

Ajunseră la punctul indicat de Ulise opriră motoarele şi reduseră energia la minim păstrându-şi poziția cu jeturile de manevră.

După un timp, intrând în cabina lui Andrey, Claudia îi reaminti că ora fixată pentru întâlnire trecuse. Ulise întârzia.

Andrei îi făcu semn să stea jos:

„Ai răbdare Claudia. Aşteaptă. Dacă Ulise a spus că va veni, va veni. Doar dacă a murit nu se va ține de cuvânt. Şi poți să stai liniştită. Ulise nu este uşor de omorât. Mulți au încercat, inclusiv eu.”

Vocea navigatorului veni prin legătura comm din perete:

„Doctore Nekar, avem o urmă energetică ciudată pe scanerele noi cu tah. E aproape. Şi continuă să se apropie. ETA un minut, două maxim.”

Andrey se ridică grăbit în picioare:

„Activează barierele şi sistemele defensive. Vin imediat!”

Claudia îl ajută, merseră cât puteau de repede prin coridoarele strâmte ale vasului. Puntea fiind la douăzeci de metri, intrară exact când o strălucire inundă ecranele.

II

Căpitanul Richard Berser stătea atent în cabina avionului care zbura cu viteză către locul unde compania de infanterie activase locatorul pentru recuperarea cargoului securizat din transportorul doborât. La stânga şi dreapta lui zburau doi „Urşi”, elicoptere de luptă grele, masive.

Blindajul lor era considerabil dar „Urşii” nu erau recunoscuţi pentru puterea lor de atac, care era şi ea considerabilă. Nu, aceste elicoptere fuseseră construite pentru zboruri pe distanţe mari, locul unde un „Hind” ar fi avut compartimentul pentru infanterie era ocupat de un motor mult mai mare şi combustibil adiţional.

Compania de infanterie securizase materialul dar după aceea nu mai avuseseră decât o rafală scurtă de comunicaţii de la ei. Ceea ce nu îl încânta excesiv pe căpitan. Aveau ordine să rămână ascunşi, fără contact cu forţele Noii Columbii sau ale guvernului. Transmisiunea indicase şi că transportaseră materialul la câteva zeci de kilometri de unde se prăbuşise. Înlăturaseră locatorul de pe material ca să fie siguri că nu se dădeau de gol.

Căpitanul nu ştia ce era atât de important dar ordinele erau ordine. Cum nu ar fi fost înţelept să treacă direct deasupra mării, sistemele de detecţie le-ar fi luat urma imediat. Cele trei aparate de zbor se ţinuseră deasupra coastei chiar dacă aşa călătoria dura mai mult şi consumau combustibil preţios. Dar tancurile zburătare care erau „Urşii” aveau destul combustibil ca să acompanieze avionul la locatorul echipei.

Undeva în apropierea frontierei cu Ecuadorul.

Toţi infanteriştii şi membrii echipajului purtau costume NBC, „Urşii” aveau protecţie proprie NBC aşa că nu se punea problema infecţiei. Şi oricum zona ar fi trebuit să fie curată.

Avionul aproape că atingea vărful munților peste care zburau. Se vedeau prea puține semne de viață, Molima probabil avusese grijă de asta. Doar vegetația sălbatică rămânea, o vegetație săracă de arbori pitici, la această înălțime dar pe măsură ce coborau vegetația devenea tot mai deasă.

„Ne apropiem de locul unde se află baliza Plutonului 3.” raportă pilotul.

„Încearcă să contactezi echipa.” ordonă Richard.

„Nici un semnal de la sol domnule. Doar baliza.”

Căpitanul, deloc mulțumit, se ridică şi coborâ în compartimentul de transport unde restul companiei îşi pregătea armele.

„Hubert!” strigă el.

Sergentul său era un luptător încercat, antrenat în Forțele Speciale ale Companiilor.

„Da căpitane.”

„S-ar putea să avem probleme la sol. Nu putem contacta Plutonul 3.”

„Cât timp până la țintă, căpitane? Dacă există probleme de comunicare cu 3 înseamnă ori că se tem să fie detectați de cineva, ori au probleme cu echipamentul. Nu cred că ar fi putut să fie neutralizați cu toții înainte să activeze S.O.S. Şi semnalul S.O.S. ar fi fost preluat imediat de sateliți.”

„Zece minute până la baliză, sergent. Planul original rămâne. „Urşii” vor face un tur al locului de unde provine semnalul, să vadă dacă sunt probleme. Dacă e liber coborâm. Dacă nu lăsăm „Urşii” să termine rezistența. Sunt destul de bine înarmați încât să poată face față la orice arme ar avea sălbaticii.”

„Da domnule!” salută Hubert şi se alătură restului companiei.

Căpitanul Berser ar fi vrut să fie şi el convins de ce-i spusese sergentului dar dacă transportorul original fusese doborât de TAM-uri atunci era sigur că nu va fi atât de uşor. Cine naiba avea TAM-uri în afara forțelor Noii Columbiei. Şi dacă undeva jos se aflau TAM-uri..

Jack Ferr pilota „Ursul” numit „Bătrânul” deoarece era în servicu de peste douăzeci de ani şi fusese unul dintre primele modele puse în producție. Elicopterul de luptă zbura jos folosind senzorii activi ca să verifice zona într-o emisferă în fața lor.

Forța de intervenție se apropia de locul balizei şi cu toții deveneau nervoşi, contactul tot nu fusese restabilit cu forțele de la sol. Şi se aflau într-o zonă urâtă de teritoriu.

Baliza le trimitea semnalul dintr-o vale adâncă în fața lor.

Avionul luă poziție staționară în timp ce elicopterele coborâră să vadă ce se întâmplase cu Plutonul 3. Învârtindu-se în jurul pădurii de unde provenea locatorul. Infraroşu nu detectă nimic şi nici magnificația. Se vedea containerul dar nimic în jur. Nici urmă de soldați.

Jack hotărâ să coboare şi mai jos ca să lanseze micile sonde video de sol.

Când deodată văzu ceva. Şi mări imaginea. O creatură ciudată, care semăna cu un grendel dintre cei creați de varay, ținând în mână o armă. Şi într-un moment îşi dădu seama ce armă este.

„Manevre de evitare!" strigă pe toate canalele.

Prea târziu. Plase de camunflare fură date la o parte şi oameni purtând lansatoare de rachete sol-aer apărură. Dar nu numai oameni. Ci şi câțiva grendeli purtând puşti anti-tanc de design necunoscut. Care începură să scuipe gloanțe gyrojet de 50 mm. Fiecare glonț era accelerat de motorul propriu după ce părăsea țeava dându-i o viteză mai mare. Iar grendelii trăgeau cu ele de parcă ar fi fost arme semi automatice.

Elicopterele aveau blindaj. Dar nu fuseseră proiectate să reziste grindinei de gloanțe gyrojet anti-armură.

Căpitanul Richard auzi avertismentul de la Jack Ferr şi vru să dea ordine să lanseze contramăsurile dar primul cuvânt nici nu-i ieşi din gură dar toate alarmele avionului începură să urle. O rază laser arse atmosfera lăsând drumul liber pentru proiectilele azvârlite de tunurile cu accelerare magnetică.

La distanța care era de sol la avion impactul gloanțelor trase de TAM fu aproape instantaneu.

Avionul explodă în zeci de bucăți.

Elicopterele avură la fel de puțin noroc. „Bătrânul" lui Jack Ferr fu atins de mai multe gloanțe anti-armură la viteze supersonice. Blindajul fu distrus dar zvârlind toate contramăsurile reuşi să se ridice lăsând o coloană groasă de fum în jur.

Celălalt elicopter avu o soartă şi mai ciudată. Patru gloanțe gyrojet penetraseră prova explodând în compartimentul pilotului ucigându-l. Nava se roti, fără control încasând vre-o trei rachete şi alte zeci de gloanțe gyrojet anti-tanc. Reactorul fu atins şi elicopterul explodă.

Jack îşi împinse motorul la maxim eliberând rezervoarele suplimentare. Ştia că nu avea nici o şansă să se întoarcă la baza SanTran de lângă Canalul Panama iar sistemele de comunicații fuseseră avariate, dar dacă ținea elicopterul într-o bucată avea o şansă să ajungă pe teritoriul unde semnalul său personal de ajutor ar fi fost prins de autoritățile din Noua Columbie.

Şi aşa se termină încercarea de recuperare a cargoului de către companii.

Ceea ce nu ştiuse căpitanul Richard era că, cargoul conținuse chiar armele care îi doborâseră elicopterele. Puştile gyrojet antitanc de calibru mare erau pe drumul către un regiment de elită a Baronilor. Pentru a fi montate pe autoblindate şi elicoptere.

Nimeni nu se gândise că un om putea trage cu ele. Ceea ce era adevărat. Nu oameni trăseseră cu ele, ci grendeli de-a treia generație ce arătau inteligență. Erau pe Pământ cu câțiva războinici varay. Fuseseră trimişi să destabilizeze situația de pe Pământ, creeând probleme Baronilor Solari.

*****

O navă masivă apăru la o mie de kilometri la stânga vasului lui Andrey Nekar.

În primele momente Andrey n-a recunoscut noul venit ca fiind o navă umană.

Era alungită, cu forme rotunjite şi extrem de puține dintre suprastructurile atât de întâlnite la navele guvernamentale. Şi în mod clar se deosebea de navele pământene obişnuite deoarece părea compactă, dintr-o singură bucată, un singur corp. În timp ce navele pământene, până la introducerea tehnologiei UTen, arătaseră de parcă ar fi fost un puzzle prost aranjat.

Dar era ceva şi mai ciudat în liniile vasului. Ceva agil dar periculos, ceva ce-i amintea de un rechin.

Bătrânul se aşeză în scaunul de comandă şi trimise o serie de pulsuri ale lidului, scanând noul venit. Dar ceva îl împiedica, un câmp de interferenţă apăruse în jurul navei străine, împrăştiind razele scanerelor în toate direcţiile. Un nou sistem de ECM, cum nici nu ştia că există, nici măcar senzorii de ţintire nu reuşeau să se fixeze pe noul venit.

„Transmisie de la nava străină.” anunţă Claudia „Pentru doctorul Andrey Nekar de la elevul său Ulise.”

„Acceptă transmisia!”

„Doar audio.” zise ea.

„Andrey, ce mai faci bătrâne?” se auzi peste sunetul hârâit al interferenţelor electronice de securitate.

„Cum se poate mai bine Ulise. Îmbătrânesc văzând ce se întâmplă cu moştenirea mea.”

„Nu te-ai schimbat bătrâne. Tot la fel de nervos ai rămas. Am o rugăminte. Aş vrea să vii la bordul navei mele. Aveam de discutat. Multe lucruri serioase.”

„Sunt onorat de invitaţie Ulise. Accept cu bucurie. Şi eu am o mulţime de întrebări pentru tine, dar ţine cont că bătrânica asta n-are navete. De-abia are gravitaţie artificială. Şi aduc o prietenă cu mine.”

Râsul răguşit se auzi prin transmisie:

„Credeam că eşti prea bătrân pentru prietene Andrey. Am să trimit o navetă să facă joncţiunea cu nava ta.”

„Bine Ulise.”

În curând naveta pătrăţoasă făcu joncţiunea. Clamele prinzându-se bine de transportorul lui Andrey Nekar şi ecluzele se uniră cu o uşoară zguduire. Andrey dăduse indicaţiile necesare secundului său, îşi îmbrăcase costumul de explorare şi împreună cu Claudia intrară în ecluză. Aşteptară până trecu procedura de decontaminare şi se deschise sasul.

Îmbrăcat într-un costum spaţial flexibil complet, cu faţa căştii opacizată, îi aştepta o figură mătăhăloasă. Îi invită din gesturi să ocupe locul în cuşete şi se asigură că erau prinşi în plasele de siguranţă. Neavând gravitaţie artificială, trebuiau să aibă grijă cu manevrele. După aceea matahala se aşeză la comenzi, se desprinse de vasul lui Andrey şi duse naveta către vasul lui Ulise cu motoarele de direcţionare.

Aterizară într-un hangar situat în partea de Sud. Uşile masive de metal se închiseră în urma lor şi un tub gros, rigid, de carwol, o combinaţie între nano carbon şi wolfram, se extinse unindu-se cu sasul navetei.

Când sasul se deschise Andrey rămase uimit. Ulise îl aştepta personal.

Studentul său se schimbase de când nu-l văzuse doctorul. Îmbătrânise, şi era ceva în ochii lui, o căutătură de parcă te-ai fi uitat la un sloi de gheaţă.

„Bine ai venit, bătrâne învăţător. Văd ca moartea încă nu te-a ajuns.” îl întâmpină varayul strângându-i mâna cu putere.

Andrey ar fi vrut să-şi îmbrăţişeze fostul elev dar îşi dădu seama că era prea bătrân şi-ar fi arătat destul de ciudat.

„Îmi pare bine să te văd întreg şi sănătos Ulise. M-am temut că ţi-ai pierdut viaţa şi că semnalele trimise în numele tău veneau de la altcineva.”

„Ţi-ai făcut griji pentru mine. Sunt copleşit. Dar nu trebuia să-ţi faci probleme. Îmi port singur de grijă. Dar nu mi-ai făcut cunoştinţă cu încântătoarea ta prietenă.”

„Claudia, acesta este Ulise. Conducător, terorist, spion, cercetător. Şi nebun în acelaşi timp. Cel mai bun student al meu când încă ţinea cont de părerile mele.”

Fără să se simtă jignit Ulise replică:

„Asta se întâmpla pe vremea când lucram pentru aceeaşi misiune. Acum bătrâne îţi petreci timpul jucându-te cu mica rebeliune de pe Pământ. Şi cu comunităţile varay izolate de pe Lună. În timp ce Companiile s-au redenumit Baronii Solari şi guvernul Naţiunilor Unite este jucăria lor. Hai să vorbim în altă parte, schimbări mari vor scutura Sistemul Solar în curând şi nu avem prea mult timp la dispoziţie.”

Andrey îl urmă, Ulise o luase pe Claudia de braţ într-un gest venit dintr-un secol de mult apus şi-i conducea prin navă.

Coridoarele navei lui Ulise erau largi dar păreau nefinisate ca şi cum nava ar fi încă neterminată. Dar exista gravitaţie artificială, şi părea mult mai naturală decât cea de pe navele umane care foloseau plăci-grav. Echipajul purta echipamente de protecţie, costume spaţiale flexibile şi o mulţime dintre ei purtau echipamente de luptă, costume de asalt şi chiar arme grele.

Observă variații în echipaj, deformații genetice la unii dintre ei, ceea ce era de aşteptat la un echipaj format din varay. Trecând pe lângă o sală văzu doi grendeli şi amintiri violente îi reveniră în minte. Alături de grendeli văzu şi patru ființe mătăhăloase, cum fusese pilotul navetei. Dar acum îi vedea fără costum de asalt, fețe late cu dinți curbați, trăsături brutale şi muşchi de gorilă.

„Văd că mi-ai văzut orcii.” zise Ulise din față.

„Orci?” făcu întrebătoare Claudia.

Andrey râse:

„Ființe puternice dar brutale din poveştile fantastice şi jocurile de dinainte de Molimă.”

Ulise zâmbi:

„Exact. Un nume potrivit pentru ei, te asigur. În curând şi trupele guvernamentale îşi vor da seama de forța lor. Dacă deja nu s-au ciocnit cu ei, de obicei sunt în fruntea atacurilor varay.”

Continuă să vorbească în timp ce treceau prin coridoarele navei care se schimbau devenind tot mai luxoase şi finisate:

„Din nefericire orcii au anumite defecte genetice pe care nu le-am putut trata, sunt doar două generații de orci. Dar, şi cred că Andrey îşi aminteşte destul de bine, alți varay au experimentat cu subrase de grendeli. Mai bine zis cu materialul genetic a grendelilor. Au creat noi variante de grendeli, mai inteligente şi mai puternice. Şi nu numai atât, au reuşit să obțină o rasă de creaturi, căci nu le pot numi altcumva, cărora li se spune brute. Şi credeți-mă, orcii şi grendelii sunt nişte mici copii pe lângă ele.”

Ulise îi conduse până la o uşă masivă ce se retrase în patru părți în pereții vasului lăsându-i să treacă.

Intrară într-o cabină luxoasă, circulară, mobilată în stilul vechilor case a secolului XIX, dar cu ecrane enorme pe toți pereții. Ulise se aşeză într-un fotoliu de piele şi le făcu semn oaspeților săi să ia loc. După care folosi holo-comanda de pe braț să trimită ordine în infospațiu.

Ecranele se schimbară imediat într-o reprezentare tactică a Sistemului Solar. O grămadă de puncte roşii reprezentând atacurile piraților şi varay încingeau Sistemul Exterior.

„Harta ta este actualizată?” întrebă Andrey Nekar uimit, nu ştiuse că avuseseră loc atât de multe atacuri.

„Pe cât este posibil. Trebuie să iei în considerare că mulți dintre foştii noştri aliați şi prieteni s-au înstrăinat şi nu mai îmi oferă informații. Alte informații ajung cu greutate”

Bătrânul cântări cu atenție harta.

„Dacă toate conflictele sunt câştigate de varay şi aliații lor, peste trei sferturi din Sistemul Exterior va fi al lor şi al piraților.”

„Bătrâne prieten, nu ştii nimic despre Sistemul Exterior. În fapt nu ştiți nimic despre o foarte mare parte a spațiului locuit de oameni în afara Centurii. Centura Kuiper oferă un spațiu pentru dezvoltare cu resurse uriaşe, care pe moment sunt prea puțin folosite de micile comunități. Dar comunitățile se dezvoltă cu îndârjirea primilor colonişti de oriunde în istorie. Forțele care sunt aruncate împotriva Insulelor şi Baronilor sunt impresionante, nu neapărat prin nivelul tehnologic sau putere de foc ci prin faptul că sunt fanatici. Îți aminteşti de Nabareea?”

„Da. Din cauza ei negocierile pentru evacuarea de pe Pământ erau cât pe ce să eşueze.” răspunse Andrey.

„Este una dintre conducătorii atacului. Cei ce-o servesc pilotează navete sinucigaşe şi se aruncă în sistemele de apărare a coloniilor ca nebunii.”

„Ulise, de ce s-ar alia pirații jupiterieni cu varay? Pirații au câteva nave de luptă, adunături rablăgite de fiare vechi, şi sunt tolerați de guvern tocmai pentru că nu sunt o amenințare demnă de luat în seamă. Şi cum de i-au contactat pe varay? Ce-ar avea de câştigat?”

Ulise atinse alte comenzi pe braț şi mai multe Insule se iluminară în Centură şi lângă Jupiter.

„Li s-au promis aceste habitate. După cum vedeți sunt şi două şantiere promise lor în Centură. Pirații cred că ocuparea acestor stații le va oferi o bază puternică pentru operațiunile lor în întregul Sistem Solar. Vor să atragă pământenii de parte lor, oferindu-le o şansă împotriva celor care i-au asuprit în ultimele decenii.”

Claudia vru să zică ceva dar Andrey îi făcu semn să tacă.

„Şi varaii. Cum de-au atâta forță Ulise? Este ceva ce ascunzi. Ce s-a întâmplat în Centura Kuiper şi Norul Oort?”

„Nu-ți pot spune. Nu m-ai crede. Dar am de gând să-ți arăt. Dacă accepți propunerea mea.”

„Nu înainte de a-mi spune de ce acum şi-au început varay atacul? Şi ce vor?”

„Timpul este o chestie care ține de situație. O dată ce tehnologia UTen ar fi fost integrată în toate sistemele guvernamentale s-ar fi dovedit imposibil să ne păstrăm independența. Motoarele superluminice sunt doar o mică parte. Guvernul, sau mai degrabă unele părți ale guvernului, a pus pe linia de producție tehnologii de luptă noi: bariere de protecție – ziduri de tip nou, tunuri cu accelerație magnetică mult superioare celor actuale, noi lasere militare cu raze x, arme energetice, proiectile EMP, torpile cu încărcătură de plasmă. Şi computere performante, tehnologii în domeniul energiei şi de explorare a spațiului interstelar.” spuse Ulise.

„Nu ştiam că s-a ajuns aşa de departe cu înțelegerea tehnologiei UTen.” murmură bătrânul.

„Cum crezi că a ajuns nava asta aici. Am furat acum aproape zece luni prototipul de la Flotă şi-am încorporat tehnologia în „Dracus” - nava mea. Şi-n alte nave. Restul varaiilor n-au vrut să mai aştepte. Vor să ia în stăpânire Sistemul Solar. Lor nu le pasă de restul. Vor doar acces la colectoarele energetice de lângă Mercur. Dar un atac direct acolo ar fi fost imposibil cu tot armamentul defensiv instalat în spațiu şi la sol. Fără tehnologia UTen n-ar ajunge în apropierea Sistemului Interior fără să fie interceptați. Sau ar avea nevoie de o forță superioară zdrobitoare. Pe care nu o au.”

„De asta au nevoie şi ei de şantierele Centurii. Ca să producă armament?”

Ulise aduse o imagine pe unul dintre ecrane. Cinci nave stăteau prinse de docuri enorme. Nave grele de luptă spațială.

„Guvernul se pregătea pentru o ofensivă care să curețe varay. Ce-ți arăt este şantierul Demos în Centură. Alte nave erau construite lângă Jupiter. Toate crucişătoare noi, cu destulă putere de foc ca să distrugă o lună. Şi motoare FTL. Varay doar s-au hotărât să nu-i lase să-şi pună planurile în aplicare şi au atacat ei primii.”

„De ce ai nevoie de mine Ulise?”

„Am nevoie de contacte pe Pământ. Lupta va cuprinde întregul Sistem Solar şi pământenii sunt cei mai expuşi. O singură rachetă încărcată cu arme biologice sau rad şi jumătate din Pământ va fi infectat. În acelaşi timp pot oferi ceva ce îi va pune într-o poziție

strategică de putere. Pământul are forță de muncă şi număr. Forța de muncă va fi extrem de importantă dacă conflictul va ține mult. Iar numărul, hai să spunem că navele au nevoie de echipaje, de provizii, de muniții, de întreținere."

Andrey îşi dădea seama că Ulise clocea ceva dar în acelaşi timp îi oferea o oportunitate.

„Ce câştigăm noi de pe urma alianței cu tine?"

„Tehnologie. Maşini care să lucreze pământul. Noi tipuri de semințe rezistente la boli. Noi modele pentru generatoare de energie. Tehnologie pentru curățarea zonelor periculoase biologic. Şi materiale prime greu de obținut: minerale, wolfram, uraniu. Alge care cresc aproape oriunde şi au randament extrem de ridicat. Tehnologii de construcție pentru vase stelare mai rapide şi mai sigure, vase cu adevărat spațiale, nu îmbinările acelea modulare, periculoase, pe care le aveți acum. Şi un lucru de care ştiu că aveți nevoie imediat. Nave."

Ochii lui Andrey sclipiră.

„Ce fel de nave?" nu se putu obține Claudia.

„Nave stelare. Cargouri mari interplanetare. Învechite dar încă funcționale şi retehnologizate cu noi motoare şi bariere. Interceptoare, clipere rapide, veliere interplanetare şi două, trei crucişătoare."

„De unde ai nave Ulise?"

„Le-am capturat dintr-un şantier guvernamental lângă Pluto. Operativii mei au ajuns la ele mai repede decât alții. N-am nevoie de ele şi sunt bucuros că n-au căzut în mâna piraților. Vă vor oferi puterea de care aveți nevoie ca să deveniți o voce de luat în seamă în conflictul care urmează să modeleze întregul Sistem Solar."

„Eşti deosebit de generos Ulise. Sunt sigur că colegii mei vor lua în considerare propunerea ta."

„Vor trebui să ia o decizie repede. Pirații şi varay îşi consolidează pozițiile iar Baronii Solari îşi pregătesc forțele pentru contraatac."

„Atunci du-ne pe orbita Pământului ca să-i pot contacta."

„Aş vrea, dar nu pot. Până şi faptul că stăm aici ne pune în primejdie. Apărarea orbitală ne-a detectat deja şi sunt sigur c-au trimis nave să ne intercepteze. Nu înțelegem încă tehnologia destul de bine ca să executăm opriri în spațiul normal aproape de corpuri planetare. Aş dori ca prietena ta să ducă mesajul pământenilor rebeli până ce eu te duc până în Norul Oort. Să-ți arăt exact ce se întâmplă."

Bătrânul râse răguşit.

„Ce este prietene?” se îngrijoră Ulise.

„Cum de ne este atât de uşor să spunem că traversăm Sistemul Solar, când acum câteva decenii de abia ne târam de la Pământ la Lună şi cu eforturi uriaşe reuşeam să construim o Insulă.”

Ulise începu să râdă:

„De unde am pornit şi unde am ajuns bătrâne. Nu-i aşa. Şi încă n-ai văzut nimic. Dar trebuie să ne mişcăm repede dacă vrem........”

„Ulise, avem o urmă de energie pe scanere. Profilul este unul de navă de luptă, mişcându-se sub viteză interstelară” se auzi din difuzoare „ETA 20 minute”.

Degetele varayului atinseră rapid comenzile şi ecranul tactic arătă datele senzorilor. Se vedea clar o semnătură energetică.

„Andrey. N-aveam mult timp la dispoziție. Claudia se va întoarce la colegii tăi. Dar nu are timp să ajungă la nava ta. Ordonă-i vasului tău să plece cât mai repede de aici. Claudia va pleca cu o navetă de-a noastră, care este deja pregătită. Domnişoară, te rog să te grăbeşti. Kritas îți va arăta drumul şi te va pune în navetă. Pilotul îți va sta la dispoziție până la destinație. N-aş vrea ca guvernul să vadă toate capabilitățiile pe care le are „Dracus”.”

Andrey îi şopti ceva la urechea Claudiei şi-i întinse un pad de date. Ulise îi înmână unul conținând codurile pentru contact şi încriptările de comunicație pe care urmau să le folosească în comunicarea dintre ei.

Urmă o perioadă febrilă.

Andrey ordonă navei sale să părăsească locul imediat. Claudia fu alergată până la o navetă cu motoare enorme de tipul curierilor care fu lansată imediat ce femeia se instală în cuşeta de viteze mari, anti-inerțială. Neavând gravitație artificială echipajul şi pasagerii trebuiau să stea în cuşte ca să nu fie striviți.

În acelaşi timp, motoarele navei varay se activară. Cu toate că le lua zece minute să ajungă la capacitatea necesară pentru a intra în FTL, formară câmpul şi odată ce naveta curier ieşi din raza posibilei disturbări „Dracus” intră în viteză supraluminică. La doar două minute înainte ca nava guvernamentală interplanetară să ajungă la locul părăsit de „Dracus”.

Andrey privea spațiul deformându-se continuu în jurul navei. Umbre nedefinite care păreau să se formeze şi apoi să dispară, spațiul se curba şi se modela în tot felul de forme ciudate. Asta înainte ca Ulise să activeze ecranele ca să transmită o imagine statică a spațiului interstelar.

„O chestie de percepție a ochilor umani a efectului FTL.” îi explică el lui Andrey care privea uimit.

După ce se îndepărtară de vasul guvernamental Ulise îl invită pe Andrey într-o cabină mică dar extrem de confortabilă.

„Acum că nu sunt urechi străine putem vorbi Ulise. Ce vrei de fapt?” întrebă Andrey.

„Credeam că mi-am făcut poziția clară. Avem nevoie unii de alții. De ce crezi mereu că am intenții ascunse.”

„Deoarece de obicei le ai. Iar acum ştiu sigur că le ai.”

„Mai ştii cum îți ziceam când eram copil, unchiule? Chiar crezi că m-am schimbat atât încât să vreau să distrug pământenii. Nu. Ți-am spus adevărul. Vreau o alianță cu rebelii pământeni, cum îşi spun Rebelii Vechiului Pământ, şi cu varay care au rămas în comunitățiile lunare.”

„Îmi ascunzi ceva, Ulise. N-oi fi eu telepatic, dar ştiu asta. Singurul motiv pentru care ai vrea o alianță cu noi este că n-ai destule forțe pentru a face față celorlalți varay şi ți-e frică că te vor ataca imediat ce termină cu avanposturile Baronilor.”

„Poate.” zise cu viclenie Ulise.

„Dar ce vrei tu Ulise, asta e întrebarea?”

„Să părăsesc Sistemul Solar, unchiule. Acum că avem tehnologia UTen de călătorie interstelară clanul meu vrea să părăsim Sistemul Solar. Cea mai mare parte sunt adolescenți, născuți şi crescuți în Norul Oort, nu vor să aibă nimic de-a face cu Pământul. Ne-a luat aproape zece ani să ajungem în Nor şi doar voința pură ne-a ținut în viață. Baza de date a UTen ne-a pus la dispoziție mai multe sisteme solare cu planete. Chiar dacă nu sunt locuibilede către oameni, pe noi nu ne deranjează traiul în spațiu atât timp cât avem surse de energie şi materiale prime pentru navele noastre.”

„De ce nu pleci acum?”

„Am nevoie de timp ca să construiesc navele interstelare potrivite. Vorbim de nave construite complet cu tehnologii noi,

avansate, unele pe care nu le înțelegem în totalitate. Şi am nevoie de şantierele enorme ale Centurii. Voiam să folosim un planetoid ca navă generație dar acum că suntem în posesia unei forme avansate de FTL am abandonat ideea. Şi mai este un motiv. Nu împărtăşim setea de sânge şi răzbunare a celorlalți varay. Să nu crezi că va fi o ciocnire micuță între guvern şi varay. Varaii sunt încăpățânați şi au experiența spațiului întins. Ce crezi că au făcut în Centura Kuiper şi Nor? Au continuat să se războiască între ei. Și au armele pe care le-am inventat noi în ultimele decenii. Special pentru războiul în spațiu."

„Sunt sigur de asta. Dar totuşi cred că guvernul va termina repede cu rebeliunea Spațiului Exterior. Mastodonții de oțel blindați se îndreaptă către Centură."

„Vom vedea. Unul dintre asistenții mei te va conduce la o cabină să te odihneşti până ajungem la destinația noastră. Călătoria ne va lua o zi. Ne vom opri la una dintre bazele pe care le ținem ascunse în Centura Kuiper pe lângă Pluto. O călătorie până acasă ar dura o săptămână şi trebuie să ne oprim ca să lăsăm provizii şi să luăm părți necesare la nişte şantiere."

Andrey se ridică dar înainte să iasă pe uşă întrebă:

„Am acces la baza ta de date cât timp călătorim?"

„Cât timp te las să fii lângă un port de date deschis sunt sigur că vei găsi o cale să intri în sistem. Dar vreau să-ți spun că dacă vrei intra în baza de date nu vei avea surpriza să vezi cu ochi tăi ce-am realizat în Norul Oort. Şi te asigur că merită."

III

Navele piraţilor orbitau ameninţătoare în jurul micii staţii astronomice de pe orbita lui Uranus, folosită ca punct de întâlnire şi aprovizionare.

Nave vechi, clipere rapide de zece ani, cargoboturi scoase din funcţiune, veliera robotizate, toate adunate la un loc de piraţi pentru ofensiva împotriva ultimelor frânturi guvernamentale de pe orbita lui Uranus.

Oricum, adunătura de nave nu însemna nimic, cele câteva nave puternice ale piraţilor care urmau să conteze în luptă stăteau în spatele celorlalte nave, pe care le foloseau ca un zid, până când erau gata să-şi lanseze întregul arsenal distrugător de proiectile explozive şi bolovani împotriva apărării guvernamentale.

De partea cealaltă a conflictului, colonelul Dumbrovi avea doar două vase de patrulare şi-o fregată ca să apere întreaga colonie. Aduseseră toţi coloniştii şi personalul guvernamental de pe toate staţiile şi micile habitate pe Oberon, în domul guvernamental tăiat în gheaţă de acolo. Aici se găsea o companie de infanterişti împreună cu ceva armament greu antiarmură şi anti-spaţiu. Era cel mai sigur loc de pe toată orbita planetei.

În ultimele două zile avuseseră multe de făcut şi odată cu distrugerea platformelor defensive grele de către piraţi, cu ajutorul bombelor cu mitralii, rămaseră aproape fără apărare anti-spaţiu.

Colonelul îşi instalase cartierul general în camera de comunicaţii. Numai că-i lipseau informaţiile, senzorii astronomici cu rază lungă fuseseră distruşi în prima trecere a piraţilor în drumul către Jupiter cu ajutorul torpilelor de bombardament strategic. Noroc că ei nu se găsiseră în drumul principalei forţe de atac a varay şi a piraţilor.

Dar acum piraţii aveau de gând să se stabilească pe Uranus, mai exact pe lunile lui Uranus. Să transforme zona planetară în casa lor. Sau mai degrabă culcuşul lor.

Căpitanul Norvaren intră în centrul improvizat de comandă, urmat de doi infanterişti.

„Colonele, ultimii colonişti au fost transferați în interiorul cavernelor. Dar sistemul de menținere a vieții este supraâncărcat. Dacă nu găsim soluții rămânem fără el în două zile. Şi ar fi bine să nu suprasolicităm sistemul energetic. Rămânem fără generatoare dacă pornim tunurile principale.”

„Grozav, ce altceva mai poate merge prost?” mormăi colonelul.

„Comunicare de la nave.” anunță un operator „Se retrag în umbra Oberonului dar ne anunță că au un stoc extrem de limitat de rachete la bord şi ....”

„Comunică-le că vreau să stea în umbra lunii până ce le voi da alte ordine. Şi să păstreze tăcerea în transmisiuni. Căpitane Norvaren!”

„Da, domnule!”

„Găseşte-mi ceva arme cu care să ne putem apăra. În afară de pietre.”

„Am înțeles, domnule.”

„Şi căpitane.... În jumătate de oră consiliul de război să se strângă în sala de conferințe. Să punem la punct planul privind apărarea Oberonului.”

Căpitanul încuviință şi plecă să găsească ceva, nici el nu ştia ce, în groapa de gunoi care se numea Oberon.

De fapt Oberon fusese punctul de escală între Jupiter şi Sistemul Exterior pe timpul colonizării şi explorării Centurii Kuiper. O mulțime de nave îşi abandonaseră cargourile în cavernele adânci săpate în gheață de roboții masivi industriali, mai ales nave guvernamentale care nu mai ajunseseră niciodată la destinație odată cu abandonarea proiectului guvernamental de colonizare masivă a Sistemului Exterior.

Acum zeci de militari, ajutați de voluntari civili înspăimântați căutau prin caverne. Până la urmă găsiră un cargou cu tunuri uşoare AA, abandonate deoarece erau învechite, sistemele de țintire încă manuale şi proiectilele de calibru mic. Dar căpitanul fu extrem de mulțumit când inginerii raportară că puteau fi montate în câteva ore. Şi mai bine fu când găsiră un vagon întreg de RPG-uri grele şi proiectilele necesare. RPG-urile erau arme excelente chiar dacă primitive. Cel puțin împotriva țintelor neblindate.

În rest aveau doar arme uşoare: puşti-mitralieră, pistoale mitralieră, puşti de asalt sau aruncătoare de foc.

Personaul militar purta bastoane pacificatoare dar se dovediră a fi insuficiente pentru a calma mulțimea. Forțați de împrejurări soldații îşi folosiseră armele cu încărcătură letală ca să țină sub control mulțimea. Timpul era prea scurt pentru a fi blajini. Cel puțin o duzină de civili fură răniți şi doi-trei ucişi înainte ca ordinea să fie restabilită.

O anumită ordine se instalase totuşi în bază când Norvaren veni la întâlnirea colonelului. Se aşeză la masă împreună cu doi reprezentanți a companiilor, un reprezentant al guvernului şi doi reprezentanți auto-aleşi a refugiaților. O dată ce uşile se închiseră şi soldații cu arme în mâni ocupară loc în spatele lor lucrurile se mai liniştiră.

„Domnilor şi doamnelor, în calitate de comndant militar al acestei baze doresc să vă informez asupra situației în care ne găsim. Sunteți cu toți în aceeaşi situație."

Reprezentantul guvernamental interveni:

„În calitate de funcționar guvernamental cu calitatea cea mai înaltă, sunt de părere că eu ar trebui să fiu cel care ia deciziile."

„Aceasta a fost o bază militară şi suntem într-o situație de urgență militară. Suntem atacați de forțe superioare care deja au distrus toate stațiile, adăposturile, instalațiile din jurul lui Uranus. Tot ce-a mai rămas sunt oamenii de aici. Cu tot respectul nu cred că înțelegeți magnitudinea amenințării cu care ne confruntăm. Eu comand aici. Şi nu voi accepta să fim şi noi distruşi. Ne aşteptăm la un atac dintr-un minut în altul. V-am chemat ca să fiți în stare să comunicați cu oamenii şi să vedem cu ce ne puteți ajuta. În acelaşi timp vreau să ne organizăm, în momemtul atacului civilii care nu iau parte activă la apărare vor fi repartizați în anumite zone pe care nu au voie să le părăsească."

Fură întrerupți brusc de sistemul de comunicații a bazei:

„Colonele, avem mai multe amprente energetice de nave care se îndreaptă spre Oberon. Sunt pirații. Îşi încep atacul."

Colonelul se ridică de la masă grăbit.

„Domnilor, ne vedem după ce rezolvăm situația. Executați pe moment ordinele date de militari şi rămâneți în zonele care vă sunt indicate. În caz că se va ajunge să atace la sol, vor fi împărțite arme de

mâna tuturor. Dar până atunci ţineţi-vă oamenii în frâu. Soldaţii au ordin să folosească forţa maximă pentru a preveni incidentele.”

Îi lăsă să se certe între ei. Soldaţii barând calea celor care ar fi vrut să-l urmeze.

În camera de comandă, căpitanul Norvaren urmărea progresul flotilei apropiindu-se de ei.

Dădu raportul sucint.

Baza dispunea de bariere pentru oprirea meteoriţilor şi a obiectelor mai mari, cât şi în cazul atacurilor dar era de intensitate redusă. Sistemul de oprire a meteoriţilor consta dintr-o serie de lasere şi tunuri AM rapide. Tunuri medii erau folosite pentru a se apăra de piraţi împreună cu două lansatoare triple de rachete „Nevăstuică”. Dar sistemul fusese destinat să respingă nave mici sau atacuri izolate nu pentru a respinge un atac hotărât cu nave grele.

Şi piraţii veneau ca un tăvălug.

Folosindu-se de un model pe care-l urmaseră cu succes în luptele anterioare. În faţă veneau bolovani pe care fuseseră montate motoare rachetă de unică folosinţă. Erau primul scut al piraţilor.

După ele veneau navele capturate sau învechite, pilotate pe automat. Protejând navele importante de atac, ca un fel de al doilea scut.

Senzorii bazei încercau să ofere informaţii despre fiecare obiect aflat în flota de atac, în timp ce analiştii umani interpretau datele. Până acum interceptaseră semnale de la mai multe nave comerciale şi nave mici de transport purtând semne de modificări extinse. Nimic nou, piraţii îşi modificau mereu navele ca să facă faţă condiţiiilor Sistemului Exterior şi cerinţelor profesiunii lor. Dar majoritatea erau făcute prin şantiere ad-hoc sau de către nave de reparaţii furate.

Acum însă unele modificări erau extinse şi nu intrau în tiparele obişnuite cu care se familiarizaseră ofiţerii Flotei. În special navele mai mari ale piraţilor care păreau să-şi fi intensificat puterea barierelor şi capacitatea energetică, ce însemna aproape sigur că aveau noi lasere grele la bord.

O navetă îl luă pe căpitanul Norvaren din micul hangar al bazei, ducându-l la bordul fregatei unde urma să ajute la integrarea grupului activ în strategia generală. Grup care urma să joace un rol hotărâtor

lovind din flanc atacatorii odată ce reuşeau să-i încetinească cu armele de la sol.

Colonelul n-avea încredere în căpitanul fregatei, care se afla mai degrabă în slujba companiilor decât a guvernului. Ultimul lucru de care ar fi fost nevoie, dispute în interiorul propriilor forțe.

Când naveta se apropia căpitanul ajustă un ecran astfel ca să poată privi fregata. O navă stelară transformată în vas de luptă cu un deceniu în urmă, încă se vedeau urmele de acoperire cu plăci de blindaj a părților vulnerabile şi cilindrilor de combustibil. Corpul lung era însă bine protejat de amplasamente laser antimeteoritice şi sistemul de zid. Sistemul de rotire fusese micşorat şi învelit cu un blindaj subțire. Turelele TAM-urilor se vedeau dar armamentul principal se afla în tuburilelanstorpile şi cele externe de lansare a rachetelor. Din care avea opt pe suporți exteriori, toate probabil încărcate cu rachete „Cobra” cu rază medie dar puternice.

Ajuns la bord căpitanul Norvaren fu întâmpinat cu răceală şi pus, invitat cu diplomație, să stea în compartimentul secundar, împreună cu cei de la departamentul responsabil cu, controlul avariilor. Vru să protesteze dar totul deveni o larmă nebună o dată ce fregata intră în stare de luptă. Concomitent două explozii puternice avură loc în inima bazei.

Norvaren se aşeză în fața unui ecran, spectator neputincios la ce se petrecea în jurul lui.

Pirații trimiseră un ultimatum general, cerând baza în numele Națiunii Solare, o națiune formată pentru a proteja cetățenii în fața abuzurilor guvernului şi a multinaționalelor care se transformaseră în Baronii Solari.

Cum exploziile, puse fără îndoială de un sabotor infiltrat printre refugiați, distruseseră o serie de conducte de energie lăsând fără alimentare aproape jumătate din sistemele bazei, cei de acolo se găseau adânc în probleme.

Şi flota piraților avea cale liberă. Colonelul Dumbrovi lovi cu pumnii o consolă. Nu se mai putea împotrivi atacului. Fapt demonstrat clar mai ales când primii bolovani coborâră peste bază, zdrobind amplasamentele defensive care nu putură riposta fără energie. Câteva străluciri lasere rătăcite ciobiră bolovanii dar nu fu de ajuns.

Navele de umplutură se dăduseră la o parte lăsând o navă lungă să iasă la vedere.

Apărătorii îşi dădură seama cu groază ce este când primul proiectil, azvârlit de tunul accelerator kinetic enorm, izbi cu puterea unei bombe atomice padul de lansare a bazei distrugându-l complet. Fără bariere şi lasere erau complet deschişi în fața atacurilor de la distanță care puteau distruge baza în întregime.

Flotila guvernamentală ieşi la luptă într-un efort disperat de-a împrăştia flota piraților. Armând tuburile cu rachete fregata se repezi la atac urmată de patrulatoare. Prima salvă de rachete lansată de fregată pulveriză trei dintre navele de umplutură şi o navetă de asalt.

Angajaseră inamicul cu armele de rază lungă, în afara razei de luptă a navelor pirat. Sau cel puțin aşa credeau.

Patrulatorul „Viceregе Carol” fu primul ce simți puterea armelor puse la dispoziția piraților de varay. Acceleratorul kinetic cu încărcător butoiaş făcea parte din ele. Ocupând aproape întreaga lungime a navei, acceleratorul scuipă prin țevile sale trei proiectile la viteze semirelativistice, undeva la 5% din viteza luminii.

Primul glonte trecu pe lângă țintă, următoarele însă nu greşiră şi barierele căzură imediat, patrulatorul fiind rupt în două de energia enormă degajată.

Zeci de rachete primitive, puțin mai mult decât capete de luptă cu motor, veniră în nor compact către fregată.

Contramăsurile active şi laserele măturară valul de rachete doar ca să se trezească cu adevăratul inamic în față. Torpile cu încărcăură nucleară focalizată şi capete lance-x.

Patru fură de ajuns. Odată barierele căzute, descărcarea unei bombei cu cap lance-x străpunse armura într-o concentrare extremă de energie ca şi cum ar fi fost harponul unei baleniere care lovea mortal monstrul adâncurilor. Puntea fu distrusă, la fel şi compartimentele adiacente.

Totul deveni surreal, de parcă nimic nu ar mai fi avut sens. Următoarele minute deveniră o înşiruire de evenimente reflexe imprimate de antrenamentul Academiei în el. Imediat ce reuşi să stabilească o legătură cu compartimentul Motoarelor căpitanul Norvaren ordonă activarea motoarelor pentru viteză interplanetară.

Lăsă în urmă Oberon c-o accelerație nebună, lăsând în urmă baza sortită pieirii.

Ultimul patrulator, fără combustibil şi capacitate de călătorii interplanetare, se predă o dată cu baza.

„Raport.” ceru căpitanul, mişcându-se incomfortabil în scaunul de metal improvizat în sala de control secundar.

„Imediat.” răspunse tremurat tânărul ce devenise răspunzător de sistemele navei.

„Acum, locotenene!”

„Domnule, sunt doar sublocotenent însărcinat cu computerele de la bord.”

„De acum eşti locotenent, însărcinat cu sistemele navei. Dă-mi raportul.”

„Abia mai suntem în viață. Sistemele de menținere a vieții funcționează la 60% capacitate şi toată energia generatoarelor este îndreptată spre ele şi echipele de reparații. Motoarele principale sunt în stare aproape normală. Pânzele solare de la babord au fost distruse, la fel şi comunicațiile tach. Pânza de la tribord s-a deschis dar percepem extrem de puțină energie, şi toată o trimitem în câmpul de protecție antimeteoritic al navei. Există distrugeri masive în interior dar cu puțin noroc le ținem sub control. Am pierdut doisprezece oameni şi alți patru sunt în infirmerie.”

„Destul, locotenente. Am auzit destul ca să-mi dau seama că nu suntem în stare să facem o călătorie interplanetară. Va trebui să găsim un loc de unde să luăm materiale şi să definitivăm reparațiile.”

„Miranda!” spuse inginerul şef, singurul din eşalonul superior tehnic rămas în viață.

„Şefule?”

„Căpitane, noi patrulăm zona Uranus de doi ani, cunoaştem zona ca propria noastră palmă. Miranda este abandonată, neinteresantă şi departe de planetă. Nici măcar pirații n-o folosesc. Există o mică stație abandonată, o ecosferă familială de care puțini ştiu. Măcar acolo vom putea să ne tragem sufleul. Cu motoarele la minim şi velatura strânsă putem ajunge într-o zi acolo cu şanse minime să fim detectați.”

„Foarte bine. Navigație! Ținta, Miranda. Să ne apropiem cât mai mult ca să ne pierdem în câmpul ei gravitațional. În rest

concentrați-vă pe reparațiile la sistemul de menținerea vieții. Trăim şi vom lupta. Mâine este o altă zi."

*****

Guvernul rămânea stabil.

După şocul inţial companiile se puseră pe lucru închizând spațiul orbital şi activând toate platformele defensive şi sateliţii ucigaşi din jurul Pământului. Oraşele lunare intraseră în panică şi forțele polițieneşti fură scoase pe străzi potolind masele.

Armamentul lunar greu fu dezvelit pentru prima oară, acceleratoare de masă enorme şi railguns nemaiîntâlnite până atunci. Vechi, de 20-30 ani, dar încă funcționau, şi erau în stare să distrugă un crucişător dintr-o singură salvă. Silozuri enorme se deschideau pe suprafața Lunii, torpile atomice enorme fiind ridicate şi încărcate pe vasele de luptă orbitând Pământul, precursoarele torpilelor de bombardament strategic erau mici nave spațiale în miniatură capabile să lanseze alte patru rachete grele cu rază scurtă ca submuniție.

Varaii cuceriseră, prin loviturile îndrăznețe tot Sistemul Exterior. Singurele redute guvernamentale în Exterior rămăseseră Insulele dar care se îndepărtaseră rapid de corpurile cereşti sperând să scape atenției invadatorilor. Faptul că varay aveau acces la tehnologia supraluminică UTen fusese ținut secret făcându-i pe locuitorii Insulelor să se creadă în siguranță.

Şi-n Centură se luaseră măsuri de siguranță. Toate instalațiile intraseră în stare maximă de alertă, platformele militare şi sateliții ucigaşi fiind retraşi lângă obiectivele de importanță strategică.

Forțele mobile fură strânse în patru grupuri operative la început şi apoi transformate în două flote, care urmau să oprească incursiunea varay. Fiecare flotă era puternică în felul ei chiar dacă majoritatea vaselor erau învechite. Cu toate acestea, guvernul se îngrijise ca în fiecare flotă să fie repartizate cel puțin două nave cu tehnologie UTen.

Ținută ascunsă de cabinetul guvernamental, o altă flotă străbătea Sistemul Solar. Cinci nave stelare grele complet noi, construite cu tehnologia UTen. Înarmate cu noile arme şi ziduri de forță formau o forță de temut. Erau arma secretă a Guvernului, gata oricând să lovească. În orice punct a Sistemului Solar.

Pe moment cele două forțe angajate în conflict intraseră în expectativă.

Pe de o parte varay şi pirații îşi consolidau noile posesiuni iar pe de altă parte Națiunile Unite, Baronii Solari, începuseră să mişte maşinăria industrială care le stătea la dispoziție.

Rebelii pământeni parcă prinseseră aripi. Organizau mitinguri, intrau în grevă, atacau avanposturile companiilor, distrugând infrastructura de pe Pământ, paralizând efortul companiilor şi împiedicând forțele lor să se replieze şi să fie transferate pe orbită.

În tot acest timp nava lui Ulise îşi purta pasagerii prin spațiu.

Ambasadorul rebelilor trimis în Centură n-ajunse niciodată la destinație. Fu interceptat de două nave pirat ce lansară o salvă de rachete HM direct în botul vasului, la mică distanță de Pământ. N-avură nici o şansă.

Pământenii răspunseră cu întârziere, trimițând două interceptoare interplanetare să atace intruşii.

Însă până ajunseră la locul de unde fuseseră lansate rachetele, pirații dispăruseră şi interceptorii se întoarseră la bază fără rezultat.

O dată ajunşi la Pluto, Andrey Nekar discută prin tahcomm cu colegii săi de pe Lună. O decizie încă nu fusese luată, mulți vedeau într-o alianță cu varaii conduşi de Ulise o greşeală, preferau să creadă că vor putea singuri să înlăture companiile şi să formeze un nou guvern format din pământeni. Alte grupuri de rebeli simpatizau cu nou formata Națiune Solară, cum îşi spuneau pirații mai nou şi vroiau să i se alăture acesteia, chiar dacă Sistemul Exterior părea extrem de îndepărtat, cu toate că ultimele motoare interplanetare puteau să ducă pe cineva de la Pământ în Centură în doar o lună.

Ulise le trimise declarația sa de alianță şi îi asigură de sprijinul lui în formarea unui guvern drept pentru pământeni. Dacă nu voiau ajutorul său le amintii că varaii se apropiau de ei, nu era el în măsură să le spună de ce distrugeri erau în stare să facă varay când erau provocați. Şi ce bine se înțelegeau cu restul rasei umane! Şi acum puteau ajunge din Norul Oort până la Pământ în săptămâni în loc de ani.

Ca un gest de prietenie le trimise planurile pentru o rachetă grea sol-spațiu, multifuncțională, care putea fi folosită să distrugă nave mici dintr-o singură lovitură.

După ce terminară discuția navigatorii de pe ”Dracus” calculară cursul şi produseră instabilitatea spațiu temporală dispărând în imensitatea spațiului dintre marginea Sistemului Solar şi Norul Oort. Ulise îi destăinuise că navele în DST (disturbare spațio temporală) erau afectate de câmpuri gravitaționale puternice care puteau colapsa câmpul produs de navă deci era destul de greu să navighezi în mijlocul blocurilor de gheață care înveleau Sistemul Solar.

Dar Ulise îi promisese că-i va arăta Paradisul. Ca să înțeleagă despre ce vorbea. Şi Andrey Nekar abia aştepta să vadă ce făcuseră varay timp de atâtea decenii.

IV

Vasul varay ieşi din DST în apropierea orbitei Pământului.

În afara razei de acţiune a reţelei defensive orbitale şi pe partea opusă Lunii, ca să nu fie lovit de enormele acceleratoare de acolo. Apropierea navei fusese detectată în ultimul moment de noile scanere şi cu grijă o formaţie de interceptori grei fusese îndreptată la probabilul vector de reintrare în spaţiul normal.

Odată ajunşi la coordonatele date aşteptară cu energia la minim, ca să reducă şansele de a fi detectaţi.

Dar odată ce vasul varay apăru toate cele cinci nave se treziră complet la viaţă. Două erau noi, interceptori de mărimea corvetelor, modificaţi cu tehnologie nouă. Ceilalţi erau de tip vechi, mai mari şi slabi în privinţa armamentului. Doar tuburile lanstorpile îi făcea cu adevărat periculoşi. Dar duceau echipament de luptă electronică care le permitea să bruieze senzorii şi comunicaţiile. De aceea un grup de lupi cum erau interceptoarele puteau distruge o ţintă mult mai mare.

Astfel cele cinci nave se concentrară pe noul venit.

Se pare însă că-i subestimaseră pe varay. Noul venit nu era un simplu cercetaş, era de dimensiunile unui distrugător, cu structura greoaie, a vaselor mai vechi, dar zeci de amplasamente laser.

„Putere maximă în scuturi.” ordonă Waren Spree, locotenent al Flotei Solare şi comandant al interceptorului „Silus”.

Nava varay trecuse pe senzori activi şi baleia spaţiul în jur. Waren ştia că în curând va descoperi flotila de atac.

„Bruiaj activ de la flotilă.” raportă trăgătorul său.

„Avem ordin de atac.” îi spuse Verisa.

Waren activă armele de la bord şi căută ţinta. Interceptorul său dispunea de două lansatoare de torpile. Ambele fuseseră încărcate cu torpile cu plasmă. Dar trebuia să-şi fixeze ţinta. Noile interceptoare erau înarmate preponderent cu arme energetice şi tunuri. Viteza,

armura şi noile ziduri de forţă le dădeau capacitatea de a se apropia rapid de ţintă, pe care o mitraliau cu tunurile kinetice şi cele xlaser. Aşa că tuburile lanstorpile erau considerate armament secundar.

Flotila se concentră pe nava varay, care răspunse descărcând o salvă de rachete rapide către navele ce încercau să o prindă.

„Bruiaj ineficient, racheta s-a fixat pe noi.” strigă Verisa de la consola din spate, al treilea loc al interceptorului.

„Zidurile la maxim, menţine cursul. Nu trebuie să-i pierdem.”

„S-a făcut. Ţineţi-vă bine.”

Racheta îi izbi, explodând în bariera de forţă. Stricăciunile fură minime. Fusese o rachetă „jucărie”- o rachetă care distrage atenţia dar de fapt are putere scăzută.

„Nivelul de energie al navei bandit creşte. Au format zidurile şi continuă pe traseu direct spre Pământ.”

„Ni se ordonă să distrugem vasul cu orice preţ.” zise mai calmă Verisa.

Interceptorii lansară rachetele la raza lor maximă de acţiune şi cum cei vechi aveau amplasamente exterioare, intrusul se trezi ţintit de douăzeci de rachete şi torpile. Laserele şi rachetele de apărare distruseră o mare parte dintre ele dar cel puţin opt îşi atinseră ţinta.

Printre ele şi trei torpile cu plasmă, două doborâră zidul care se reforma, a treia explodă cu furie în burta vasului. Lancea de metal lichid arzând şi plasmă trecu prin armură împrăştiind moarte în măruntaiele monstrului de fier. Atingând sisteme vitale. Vasul pierdu din viteză şi în locul furiei de lasere cu care urma să tragă în ţeapă interceptorii, doar două raze albe iluminară spaţiul pulverizând un interceptor vechi a cărui bariere primitive nu oferiră destulă rezistenţă. Nava explodă când energia arzătoare atinse containerele de combustibil.

„Silus” se găsea în poziţia din care putea lansa încă două torpile.

Waren lăsă jos zidurile şi lansă din ambele tuburi. Torpilele sale ţâşniră, luând urma vasului rănit. Urmate de alte şase rachete lansate de restul interceptorilor. Din nou doar două îşi atinseră ţinta, o torpilă şi o rachetă EMP. Torpila explodă rupând armura şi arzând interiorul, în timp ce racheta EMP eliberă pulsul electromagnetic frigând sistemele electronice ale vasului.

Varay răspunseră în disperare cu ultimele arme laser funcționale şi alt interceptor vechi fu distrus.

Dar soarta navei era pecetluită. Şi dacă scăpau de atacatori, varay n-aveau destulă putere să se ia de apărarea planetară oricât de rarefiată ar fi fost. Dacă asta era misiunea lor.

Waren nici nu se gândea să-i lase să scape. Adusese „Silus” în poziția de tragere optimă pentru tunul principal şi nu intenționa să greşească ținta.

Pe vizorul virtual cercul ce indica sistemul de tragere deveni verde.

Degetele apăsară trăgaciul şi energia capacitoarelor se descărcă acceleratorul zvârlind proiectilul greu cu viteză năucitoare. Energia kinetică scoase nava țintă de pe traiectoria sa şi o gaură se căscă în pupa vasului varay.

Totul se terminase.

„Locotenente, nava bandit transmite ceva cu tah.” raportă Verisa.

Avea dreptate, vasul varay trimitea un semnal mai rapid decât viteza luminii. Probabil raporta datele preluate pentru flotila de atac a varay.

Interceptorii îşi schimbaseră formația de luptă şi se apropiară să dea lovitura finală, ordinele rămăseseră aceleaşi pentru ei. Înainte de-a putea să le ducă la îndeplinirea banditul întrerupse transmisia şi dispăru într-o explozie spectaculoasă. Interceptorii scanară zona şi lăsară pe cel mai puțin atins să păzească rămăşițele în timp ce venea vasul de recuperare.

* * * * * *

Flotele ambelor puteri se concentrau în jurul Centurii. Guvernul îşi concentrase leviatanii de metal când membrii cabinetului văzură unele imagini ale flotei piraților care pornise pe un curs direct către Centură.

O flotă uriaşă venea cu viteză.

De la nave masive de luptă împănate cu cele mai diverse sisteme de armament, până la barcaze remorcate. Până şi navete de luptă, bombardiere erau aduse în interiorul vaselor de asalt. În

mijlocul flotei, cu pânzele larg desfăcute, trona un vas enorm de trei km lungime plin de arme.

Noua Națiune Solară își testa mușchii împotriva vechii ordini.

Cine câștiga înfruntarea, câștiga Centura și aproape sigur întregul Sistem Solar.

* * * * * *

Tuburile goleau lichid alb, tulbure, încet în venele sale. Viața sa pentru viitoarele săptămâni. Cât mai era.

Andrey Nekar strânse dinții. Drogurile produceau o durere constantă pentru cel puțin o jumătate de oră. Luă infuzorul și-l aplică pe gât, alt medicament care repara căile neurale, singura sa șansă de a-și păstra mintea intactă la vârsta sa.

Ușa cabinei se deschisese fără sunet și Ulise intră înăuntru.

„Își fac efectul?” întrebă el.

„Încă da.” răspunse cu greutate Andrey.

„Am o nouă formulă, mai rafinată. Efectul durează mai mult și n-au efecte secundare. Ți-o pun la dispoziție. Există însă o problemă, componentele sunt greu de procurat în Sistemul Interior. Majoritatea sunt produse în laborator, în zero-G, de către cercetătorii noștri.”

„La vârsta mea cred că nu mai am de ales.” zâmbi slab bătrânul. „Am simțit o ușoară disturbare. Pot să presupun că am ieșit din propulsia supraluminică.”

„Da. Voiam să te invit să mi te alături pe punte când ne apropiem de Paradis.”

„Vin imediat. Trupul meu bătrân are nevoie de odihnă după infuzie.”

„Stai liniștit. Am găsit o soluție pentru tine.”

La chemarea electronică un scaun intră în încăpere pe o combinație de roți groase și șenile.

Zâmbetul bătrânului dispăru imediat.

„Mă crezi vre-un invalid, Ulise? De ce crezi c-aș folosi așa ceva?”

„Fotoliul poate fi folosit și în zero gravitație. Are jeturi de manevră. Dispune de sisteme de comandă și interfață electronice. Este o adevărată operă de artă în felul său.”

„Nu-l folosesc şi gata! Ajută-mă să mă ridic şi trimite drăcovenia asta de aici.”

Ulise îşi întinse brațul şi-l ajută să se ridice. Doctorul simți rigiditatea brațului.

„E artificial.” înclină capul în direcția brațului.

„Da. A fost un accident, anul trecut într-o navetă. Unii dintre non-simpatizanții mei au considerat că a venit timpul să mă retrag. Că vroiam sau nu. Proteza funcționează excelent. În unele feluri chiar mai bine decât originalul.”

„Încă vă mai războiți între voi.”

„Când am dus varay în Spațiul Exterior cu toții credeam că lăsăm în urmă ura umană. S-a dovedit că mă înşel. După ce ceilalți m-au părăsit înainte să ajungem la Centură, au rămas puțini alături de mine. Ne-a fost greu să traversăm Sistemul Exterior şi apoi spațiile imense ca să ajungem în Nor. Ne-a luat ani de zile dar am ajuns. Pe drum am lăsat avanposturi, mici habitate în centura Kuiper cu voluntari, sau nebuni, cum vrei să-i numeşti. Doar după ce am ajuns aproape morți în Nor ne-am dat seama că şi celelalte clanuri varay o luaseră cam pe acelaşi drum. Şi aşa am început colonizarea Norului. Pe măsură ce tehnologia a devenit mai performantă, ne-am dezvoltat. Şi chiar am trimis expediții înapoi către avanposturile rămase în urmă. Dar viața este grea în Nor. Celelalte grupuri au arme şi tehnologie avansată. Se consideră moştenitorii tradiției varay, dar adevărații varay sunt aici cu noi. Şi-au construit Paradisul. Acum din nefericire ne aflăm pe muchie de cuțit. Am putea pierde tot ce am construit în ultimii ani.”

„Arată-mi Paradisul!”

Ecranul punții arăta imaginea reală a spațiului. Când cei doi intrară pe punte „Dracus” trecea pe lângă un asteroid măricel a cărui suprafață părea acoperită de amplasamente defensive.

O dată ce „Dracus” trecu, navigația corectă uşor cursul şi Andrey Nekar, la cei o sută patruzeci şi patru de ani pe care-i avea, rămase cu gura căscată.

Enormul asteroid de forma aproximativă a unui cartof plutea în spațiul liber. Acest asteroid principal avea suprafața acoperită cu domuri, structuri artificiale şi ceea ce părea a fi vegetație, inclusiv un fel de iederă cu lianele ei enorme de grosimea unui frasin.

Brațe enorme, din cine știe ce materiale, uneau asteroidul principal cu cinci asteroizi mai mici. Doi dintre micii asteroizi păreau a fi fost tăiați în așa fel încât se vedeau domuri opace enorme, pe toate părțile. Ambii asteroizi cu domuri erau prinși pe suporți mai scurți decât ceilalți, fiind apropiați de asteroidul principal. Alți doi asteroizi mici erau acoperiți cu amplasamente defensive, inclusiv niște tunuri enorme cum văzuse doar pe orbita Pământului.

Ultimul dintre asteroizii sateliți se afla la cea mai mare distanță de principal. Părea sfredelit pe toate părțile, era o rafinărie, o uzină de prelucrare. Alte platforme artificiale orbitau asteroidul, unele având pânze fotonice enorme pentru captarea energiei. Dar la așa mare distanță de Soare eficacitatea pânzelor solare lăsa de dorit, obligându-i pe varay să folosească alte surse de energie.

Mici habitaturi, sclipind ca diamantele pluteau la mai mare distanță de asteroidul principal dar menținându-se pe orbita sa.

„Dracus” se îndreptă către o gaură enormă în partea de sus a asteroidului principal, mai exact Nord. În spațiu nu există sus sau jos.

Gaura se dovedi a fiind un cosmoport frumos aranjat unde duzini de nave mici, stăteau în danele situate de-a lungul pereților în timp ce un flux continuu de navete se ridica și cobora de pe platformele cosmoportului. De la navete ușoare de transport personal, mici ciudățenii de agrement, la cargouri medii ca niște cărămizi ce cărau provizii.

„Câți?” murmură, nevenindu-i să creadă ce vedea Andrey Nekar.

„Aproape două milioane. Nu toți trăiesc în Paradis. Mulți sunt împrăștiați în micile habitate. Și mai sunt încă un sfert de milion împrăștiați în întreaga zonă. Cu vase, expediții de minerit sau cercetare. Au pierit mulți în luptele cu restul varay și când a venit expediția secretă pe care a trimis-o guvernul să ne extermine.”

„Deci au trimis-o. Suspectam că au trimis o expediție să vă caute dar n-am reușit niciodată să aflăm cât de puternică a fost și adevăratul motiv pentru care au navigat atât de departe în Sistemul Exterior. Știam doar că o flotă mare a plecat cu ultimul tip de motoare interplanetare cu viteză maximă către Sistemul Exterior. Dar cum le-ar fi luat ani întregi să ajungă nu credeam că sunt destul de nebuni încât să încerce un atac militar.”

„Opt nave de război. Douăzeci de mii de infanterişti şi o divizie de roboți de asalt. Ne-au lovit cu forță venind din afara planului Sistemului Solar. Noroc că habar nu au avut de lupta în spațiu şi că erau aproape înebuniți după o călătorie de cinci ani. Clanul meu a pierdut douăzeci de mii de persoane. Cea mai mare parte de vârstă mijlocie. Alte colonii varay au fost lovite şi mai rău deoarece habitatele lor au fost pulverizate cu rachete atomice. Milioane de vieți au fost pierdute. Tehnologie şi resurse pulverizate. Dar asta se întâmpla acum zece ani."

„I-ați distrus?"

„Am capturat patru nave şi le-am distrus pe celelalte. Toți infanteriştii şi membrii echipajelor au fost omorâți. Dar înainte de a fi omorâți tuturor celor capturați li s-au făcut prelevări de celule. Clanurile, noi, aveam nevoie disperată de material genetic. De atunci stăm bine ascunşi şi dispunem de tehnologia necesară să distrugem orice flotă pe care guvernul ar trimite-o după noi."

Bătrânul se uită uimit la ceea ce realizase o mână de oameni în adâncul spațiului. Şi îşi dădu seama de dilema varay.

„Până ce-a apărut tehnologia UTen ați fost în siguranță. Dar cu noile motoare companiile pot ajunge la voi în săptămâni în loc de ani. Şi vă pot hărțui până pieriți cu toții. Oricât de puternică ar fi apărarea statică."

„UTen au fost o variabilă neanticipată. Şi informațiile oferite înclinau definitiv balanța în Sistemul Solar în favoarea Baronilor Solari. Ce ne-a rămas de făcut decât să furăm tehnologia? Şi o dată ce am furat-o cu ajutorul agenților rămaşi pe Pământ, ramnificațiile au devenit enorme. Cu armele necesare pentru a distruge omenirea acțiunea comună a clanurilor a devenit o Cruciadă."

„Pirații ştiu de asta?"

„Pirații cred că-i ajutăm deoarece vrem Sistemul Exterior până la Centură. Centura şi restul le-a fost promisă lor, în afara stațiilor de emisie de energie de lângă Mercur. O dată ce-am ieşit din distorsiune am primit informațiile de la Paradis prin tahcom. Flota piraților a pornit la atac în Centură. Cu varay în ajutorul lor s-au construit nave simple şi transferate pe bucăți cu ajutorul navelor interstelare lângă Jupiter. La fel şi trupele de asalt, au fost transferați mii de grendeli să ajute flota piraților."

„Deci în curând conflictul se va sfârşi. Flota piraților va fi distrusă de apărarea guvernamentală.” mormăi Andrey.

Ulise se întoarse şi-i făcu semn să-l urmeze. Pe coridor îi şoptii:

„Îți explic când ajungem pe Paradis. Dar trebuie să-ți convingi colegii. Navele mele sunt pregătite şi aşteaptă în Centură. Dar vreau garanții că vom fi sprijiniți în proiectul nostru. Garanții solide.”

Nekar nu-l văzuse pe Ulise atât de îngrijorat de pe vremea negocierilor. Ceva mare se întâmpla.

Aşa că aşteptă să-l tragă de limbă până când fură luați de navetă şi duşi în interiorul asteroidului. Acolo, Ulise îl duse direct într-un vehicol închis cu ferestre opace.

Când ieşiră din vehicol dădură într-un labirint de coridoare blindate tăite în stâncă.

Varay în costume de luptă păzeau fiecare intersecție din calea lor, până ajunseră la o sală tactică. Cel puțin şase persoane erau în încăpere, patru dintre ele operând harta virtuală a întregului Sistem Solar.

„Taya, Demostene. Vi-l prezint pe unul dintre mentorii mei şi cei mai dragi prieteni a mei. Doctorul Andrey Nekar. O dată salvator al umanității. Să vedem dacă poate repeta performanța.”

Taya se dovedi a fi un specialist în informații, o femeie frumoasă de treizeci şi doi de ani a cărei singură deformare atât de caracteristică varay era o pigmentație de dalmațian a pielii. Demostene era cu zece ani mai în vârstă şi era unul dintre cei mai buni prieteni a lui Ulise.

„Mă bucur să vă întâlnesc doctore.” Demostene îi strânse mâna.

„Şi eu mă bucur să vă întâlnesc, doctore Nekar.” sări Taya. „Mai ales pe cineva care a fost mentorul lui Ulise. Şi mai bătrân decât el. Şi un prieten a tatălui meu.”

Bătrânul se sprijini de umărul ei înainte de a se aşeza într-un fotoliu adus imediat de un operator.

„Tatăl tău?”

„Tatăl meu genetic. Aristotel.”

Nu fu reflex, dar memoriile îl inundară. Aristotel. Prietenul său. Vocea rațiunii printre varay atunci când Molima încă răvăşea Pământul. Cel care-l învățase atâtea despre varay şi puterile minții umane. Cel care devenise fratele său de sânge.

Împreună trataseră cu oamenii, formând acordul dintre guvernele umane şi, pe atunci, triburile răspândite de varay. Împreună formaseră Federaţia Varay. Şi oferiseră umanităţii răspunsul la Molimă. Un vaccin care lucra împotriva aproape tuturor versiunilor virusului.

Îşi amintea de zilele când discutau filozofie în liniştea Sanctuarului, şi cum adunaseră împreună supravieţuitorii celui mai distructiv eveniment din istoria umanităţii.

„Andrey!”

Vocea îi era cunoscută. Bătrânul ce intrase în sala era prins într-o mulţime de cabluri de un fotoliu exact ca cel pe care i-l oferise Ulise la bordul navei. Dar ochii îi erau vii, de parcă ar fi avut 30 ani.

„Hermes. Eşti în viaţă!” exclamă Andrey.

„Da. Mă rog. Aproape. Sunt prins de scaunul ăsta şi de alte sisteme artificiale care mă ţin în viaţă. Singurele momente în care mă simt cu adevărat liber sunt atunci când zbor. Mai bine zis când vechiul meu ucenic mă lasă să ies afară.” ultimele cuvinte le zise uitându-se la Ulise.

„Eşti unul dintre Înţelepţi. Cum să permit să te pierdem în vre-un accident.” răspunse acesta.

Hermes doar râse răguşit:

„Andrey, mă bucur să te văd. Veşti despre tine au circulat peste marginea sistemului solar. Dar lupta ta împotriva guvernului era sortită eşecului. Creierele au prevăzut o serie de variabile, intervenţia E.T. era unul, dar prea multe variante acolo ca să ştim exact ce se va întâmpla. Din păcate câteodată cele mai improbabile lucruri devin realitate. Aşa că ne aflăm într-o situaţie extrem de dificilă prietene, şi care poate numai să devină şi mai dificilă.”

„Bah. Staţi închişi toată ziua şi gândiţi.” Taya îl luă de mână pe Andrey. „Mai bine îi arătăm întreaga imagine.”

Harta se animă umplându-se de iconi şi simboluri.

Ulise indică punctele albastre împrăştiate în Norul Oort şi prin Sistemul Solar. Grosul însă se găseau în Norul Oort.

„Ăştia suntem noi. Cu forţe puţine. Majoritatea în Paradis, împrăştiaţi în Nor, şi acum în Centură.”

Alte lumini se aprinseră. Roşii.

„Varay. Avanposturile lor din Nor erau fortificate puternic dar de când au motoarele noi au devenit mai mobili, este un dute-vino continuu, cărând trupe şi tehnică la şantierele de lângă Pluto. Întâi în secret, apoi pe faţă. În acelaşi timp au avut contacte cu piraţii şi au efectuat transporturi secrete, creeând un şantier lângă Europa. Acum stăpânesc o parte a Sistemului Exterior, şi-au capturat trei Insule. Eforturile lor sunt concentrate pe retehnologizarea vaselor de luptă cu motoare interstelare. Este greu, dar sunt varay şi nu se lasă."

Simbolurile verzi apărură şi părură să cuprindă întegul sistem

„Guvernul Naţiunilor Unite, sau mai exact a Companiilor. Ocupa întregul sistem. Dar ocupaţia lor era mai mult virtuală. Baronii Solari cu Insulele lor se plimbau mai ales între Centură, Marte şi Pământ. Acum au căzut toate. Flota de pe orbita Pământului şi-a părăsit locul şi-a pornit spre Centură. Dar Baronii Solari n-au luat niciodată în considerare un conflict spaţial pe scară largă. Şantierele de lângă Lună şi din Centură construiesc nave dar datorită timpului scurt s-au axat pe nave uşoare. Cu toate c-au abandonat Pământul, principala lor forţă este în jurul planetei natale. Dar acum se găsesc în situaţia de-a nu avea o forţă centrală pe care să se poată baza. În Centură părerile sunt împărţite, şi populaţia, în mare parte mineri sau vagabonzi, sunt gata să se răscoale. Vasele de luptă i-au ţinut în frâu până acum. Dar situaţia se schimbă."

Lumini galbene apărură. Puţine şi localizate în jurul lui Neptun, Jupiter, Saturn, Centură şi câteva în apropiere de Venus.

„Piraţii. Sau cum îşi spun acum, Naţiunea Solară. O chestie de enervare minoră până ce în ultimii ani au primit echipamente, componente, trupe de la varay. Ca şi nave stelare mari. Acum ocupă cea mai mare parte din Spaţiul Exterior şi cu toate navele pe care le au s-au pornit către Centură. Pe care speră s-o cucerească şi astfel să devină o putere comparabilă cu a Baronilor Solari."

Ideograme albe erau puţine, pe Pământ, Lună şi în jurul lumii de baştină a omenirii pe habitatele orbitale.

„Rebelii tăi Andrey. Rebelii Vechiului Pământ. De fapt populaţia Pământului. Probabil cei mai numeroşi dintre toate facţiunile. Dar şi cei mai săraci. Pământul, distrus de secole de exploatare, răvăşit de Molimă, abandonat de Baronii Solari, nu poate să-şi revină singur. Cel puţin nu cât timp este exploatat în continuare

pentru profiturile doar a câtorva. Conjunctura face ca în momentul acesta populația Pământului să fie factorul hotărâtor dacă conflictul va fi unul de durată."

Taya interveni:

„În acelaşi timp sunteți cei mai expuşi unui atac. Mai ales cu arme biologice sau atomice. Sau şi mai rău arme cu radiație murdară. De aceea rebelii pământeni trebuie să se hotărască de partea cui sunt, înainte ca să fie prea târziu pentru ei."

Andrey studiase harta cu grijă:

„Când am dorit expansiunea umanității în spațiu, asta nu este exact ce mi-am închipuit că se va întâmpla. Tehnologiile oferite de creierele varay au fost scara pe care-am urcat pe orbită. Pe voi v-au adus aici, în adâncul spațiului. Acum ar putea să fie cea care să ne arunce înapoi în epoca primitivă. Voi vorbi imediat cu colegii mei! Sunt sigur că vom găsi un compromis. Ce mă nedumereşte este cum plănuiesc pirații să câştige lupta în Centură. N-au nici o şansă împotriva cuirasatelor. Chiar dacă sunt mai vechi au armament formidabil la bord."

La comanda lui Ulise o imagine fantomatică apăru.

Nava era una cum nu mai văzuse niciodată Andrey. Lungă, fără părți de rotire, motoarele supradimensionate, corpurile cilindrice de combustibil sau pânze fotonice atâ de obişnuite la navele pământene. Dar avea turelele ciudate şi un fel de capace, ştia că erau pentru arme ce ieşau afară. Puntea părea situată într-o suprastructură ca cea de pe vechile submarine. Doar că era mare. Iar faptul că puntea era situată în afară însemna că n-aveau probleme cu micrometeoriții sau praful stelar.

Observă prova cu deosebită atenție. Trei țevi de tunuri gauss masive. Ar fi pulverizat un vas stelar dintr-o singură salvă. Iar motoarele ei erau situate în corpul central.

Imaginea se mări şi observă motoare de direcționare extraordinar de frumos concepute, la fel şi domurile care formau barierele.

Dispersoarele de degajare a căldurii aranjate pe anumite părți ale navei, nu ocupând cea mai mare parte a suprafeței blindajului vasului ca la navele mai vechi de luptă. Şi ocupând un spațiu mic în comparație cu mărimea navei.

Văzu umflături ciudate pe care computerul le prezenta ca fiind generatoare auxiliare de ziduri. Nava aceea ar fi trebuit să aibă nişte reactoare impresionante, peste nivelul de tehnologie a pământenilor, pentru a menține toate acele sisteme în funcțiune.

„E făcută pentru tehnologiile noi, luate de la UTen. Concepută de un băiețandru, un tânăr numit Taychar. Un mic geniu, frate biologic cu Taya. Ultimele celule ale lui Aristotel au fost folosite în conceperea lui. Este genial, ca şi mama sa şi tatăl său, dar fără principiile morale a lui Aristotel. Mama lui, sora mea, a avut acelaşi tip de virus ca şi mine. Deşteaptă foc, din nefericire a murit în atacul companiilor. Taychar nu-i va ierta niciodată pe pământeni. A inventat tot felul de ciudățenii pentru război. Dar de când a găsit tehnologia UTen parcă a înebunit. Comunic cu el pe-o frecvență secretă. Stă într-un habitat în Nor nu departe de Paradis. Cu câțiva prieteni. Dar a proiectat nave extraordinare pentru restul clanurilor varay. Cea mai nouă clasă este de bricuri. Vase de luptă puternic înarmate şi capabile să ajungă la Centură în trei zile."

„Imposibil. Orice ai spune nimeni n-ar fi reuşit să rafineze tehnologia în atât de scurt timp."

„El a făcut-o. A lucrat cinci luni de zile la rafinarea ei fără pauză. Şi a reuşit. Armele le-a făcut înainte. Acum doar le-a „modernizat" cu noi modificări obținute în timpul cercetărilor tehnologiei UTen. Ai văzut, navele lui sunt strălucitoare. Blindate, dar cu ziduri energetice complete. Extrem de rezistente. Companiile vor fi într-o luptă pentru viața lor. Pirații au primit trei sute de torpile de bombardament strategic şi o sută de amplasamente de tunuri gauss grele, noi, înainte ca flota lor să plece. Şi alte bunătăți. Guvernul va avea o surpriză neplăcută."

„Am să-mi conving colegii. Dar să ştii Ulise, am ceva să-ți ofer. Cu sau fără ajutorul celorlalți, o comunitate de trei sute de mii de oameni vi se vor alătura. Nu sunt mulți dar sunt civilizați şi cu expertiză tehnică. Îți pot pilota navele promise fără probleme."

„Dorim o alianță cu toți de pe Vechiul Pământ. Altfel nu avem legitimitate cu restul." interveni Hermes.

„Doar aşa scopurile noastre vor fi servite." Demostene indică o zonă a hărții din Centură. „Aici este un avanpost secret de-al nostru. Lăsat acolo de pe vremea când am plecat. În ultimele trei luni l-am

reactivat. Şi avem nave interstelare acolo. Două nave de-a noastre grele deja aşteaptă acolo. Au nevoie de echipaje. Un cliper interstelar îi va transporta pe voluntari din apropierea Pământului. Nu ne putem apropia mai mult deoarece acum defensiva pământeană e în alertă.”

Andrey i se adresă lui Ulise:

„Am nevoie de acces la comunicator şi-un pic de ajutor. Dacă mi-ai împrumuta vre-o doi analişti ți-aş rămâne recunoscător. Şi nişte date despre planurile varay.”

„Taya o să te conducă la apartamentul tău şi-am să-ți trimit imediat ajutoarele. Avem multe de făcut şi puțin timp ca s-o facem. Tehnologia motoarelor vechi ne-a făcut să gândim într-un anumit fel, în perioade lungi de timp. Dar motoarele cu plasmă noi şi cele interstelare au schimbat complet situația. Timpul devine foarte relativ.” zise Ulise

V

Călătoriile în spaţiu interplanetar sunt detectabile şi uşor de prevăzut.

Şi durează.

Luni de zile de la o planetă la alta.

Dar o mişcare precum a piraţilor nu fusese niciodată încercată. Nici nu fusese vreodată strânsă o asemenea flotă de luptă. Flota noii Naţiuni Solare zbura în spaţiul interplanetar dintre Jupiter şi Centură.

Apropiindu-se de Centură.

În faţă clipere rapide, încărcate cu lasere defensive şi sisteme Santinelă. După ele veneau vase comerciale modificate, nave de asalt, cargoboturi pline de arme. Urmau vasele de luptă cu pânze extinse la maxim, cele mici formând un cilindru în jurul crucişătoarelor. Enormelor nave de transport ce veneau ultimele.

Torpiloare stăteau pe flancurile formaţiei, pregătite, gata să-şi lanseze povara mortală. Torpile de bombardament strategic, ucigătoare-de-nave, cu accelerare enormă. Şi fiecare căra zeci de ele pe lângă rachetele mai uşoare.

Având în vedere că trebuiau să-şi menţină strict cursul, bruiajul electronic rămânea singura alternativă de apărare. Ţinte false erau tractate de navele mai mari şi ECM lucra din plin, creeând alte ţinte electronice false. Dar şi aşa, o conglomerare aşa de mare de nave precum flota piraţilor era imposibil de ascuns.

Baronii Solari îi aşteptau cu toate forţele pe care le putuseră strânge. Şi nu erau puţine.

Având avantajul poziţiei apărătorului.

Tunuri grele Gauss montate pe platforme de luptă cu puteri inimaginabile, niciodată nu fuseseră folosită în afara zonelor de exerciţiu. Mastodonţii de oţel numiţi cuirasate îşi luaseră locul după prima linie defensivă de nave mici de apărare. Fiecare dispunea de

lansatoare de rachete grele, zeci de ele. Pe lângă ele aveau şi tunurile laser şi turele grele de acceleratoare kinetice.

Şi alte zeci de nave vechi de luptă, modele învechite strânse de prin şantierele şi docurile Centurii, vase cu pânze fotonice şi spaţii de rotire. Fără gravitaţie artificială şi cu bariere puţin mai mult decât nişte câmpuri magnetice. Iar în privinţa armamentului, marea majoritate dispuneau doar de tunuri mag cu mitralii, lasere simple şi lansatoare de rachete cu rază scurtă.

Dar erau acolo. Sute de nave, întreaga flotă grea a guvernului, singura apărare guvernamentală rămasă era doar în jurul Pământului şi-n jurul staţiilor energetice de lângă Mercur. Majoritatea puncte defensive fixe, dar acestea erau tunuri grele AM şi x-lasere.

Rebelii pământeni fuseseră cuminţi în ultimul timp. Activitatea de sabotaj continua dar deja existau suspiciuni putrnice că nu pământenii se aflau în spatele lor. Din partea varay, în afara câtorva încercări de-a folosi noile vase pentru a cerceta perimetrul pământean nimic interesant nu se întâmplase. Guvernul îşi ţinea în rezervă propriile nave noi, în afară de o misiune trimisă să recupereze unele Insule a Baronilor Solari.

Organizarea armadei era în toi, vasele mai vechi integrându-se cu greu în reţeaua flotei.

Scena era pregătită pentru conflict.

* * * * * *

Hermes pilota nava ca şi cum ar fi o extensie a propriului corp. Bucuria de-a fi dezlegat de scaunul său îl făcea să se simtă invincibil. Făcuse deja câteva tumbe care zguduiseră bine pasagerii dar micul transportor avea compensatoare şi trecură cu bine, în afara unor priviri urâte aruncate de pasagerii lui.

Lunecară pe lângă asteroidul arătând ca o pară şi văzură ţinta călătoriei. Asteroidul, complet neramarcabil printre fraţii lui mai mari din jur, era pe jumătate natural, jumătate artificial. Dar lângă el se afla un asteroid mult mai mare, care părea un şantier cu instalaţii enorme de construcţii a navelor spaţiale pe toate părţile dar se vedeau şi amplasamente defensive masive cu tunuri AM grele.

Nava lunecă în dana artificială unde grendeli purtând haine ciudate îi primiră. O figură îmbrăcată în costum spațial de luptă îi conduse prin coridoarele întunecate unde se vedeau umbre mişcându-se, dar rămâneau umbre dispărând repede din fața vizitatorilor. Totul părea să existe în semiîntuneric, coridoarele părând a fi tăiate direct în roca asteroidului fără ca cineva să fi dorit să le finiseze în vre-un fel.

Întreaga structură internă părea să fi fost construită pentru a induce teamă în vizitatori, trecură peste o punte, ce traversa un hău întunecat căruia nu i se vedea fundul sau tavanul, printr-un tub cu plăci gravitaționale. În întunericul care înconjura tubul se vedeau forme enorme mişcându-se în gravitație zero. Într-un fel era de parcă s-ar fi aflat pe fundul unei mări şi-n jur monştrii pluteau nevăzuți dar întotdeauna prezenți. Sentimentul nu-l părăsi pe doctor nici când reintrară în complexul de coridoare asemenea unui stup.

În spatele lor, doi grendeli cărau scaunul în care se găsea imobilizat, din nou, însăşi Hermes. Andrey Nekar se sprijinea de brațul tinerei Taya dar începea să obosească.

Ajunseră la o uşă ovală şi ghidul se opri:

„Stăpânul meu vă aşteaptă."

Uşa se deschise, retrăgându-se ca un iris în pereți.

Taya intră prima urmată de Andrey şi Hermes.

Orice i-ar fi pregătit pentru bârlogul lui Tychar nu se compara cu realitatea.

Întreg spațiul de lucru a lui Taychar era ținut în gravitație zero. Caverna enormă a cărei margini se vedeau doar prin prisma luminatoarelor mari prinse de pereți avea o formă neregulată dar vag rotundă. Zeci de coridoare groase se intersectau în nişte cuburi opace unde se găseau laboratoarele şi spațiile de lucru. În caz că exista vre-un pericol de hazard biologic sau radiație fiecare dintre cuburi fusese blindat şi generatoare de bariere aflate în alte cuburi intersecție erau în stare să sigileze imediat zona.

Sute de costume spațiale masive, aeroroboți pluteau în cavernă iar nişte holograme enorme prezentând diferite modele de nave sau tipuri de tehnologie luminau spațiul.

În mijlocul complexului se găsea o sferă mare. În care se deschise un iris când ei intrară undeva la Sudul cavernei, şi-un fel de sferoid coborâ să-i întâmpine. În sferoid se afla Taychar, brațe

mecanice extrem de flexibile retrăgându-se lângă corpul central ca să uşureze manevrarea sferoidului. O serie de pictograme şi ideograme pluteau în proiecțiile holografice ce-l înconjurau.

„Taychar, am adus pe cineva cu care să discuți.”

Strigă Taya.

„Ştiu draga mea.” sferoidul coborâ în fața lor ”L-ai adus pe prietenul tatălui meu biologic, Andrey Nekar. Să vadă cu ochii lui cum trăim aici, unde el ne-a trimis, în Exil.”

„Taychar!”

Vocea lui Hermes suna ca şi cum ar fi pus la respect un copil. Unul dintre puținii care îşi permiteau să-i vorbească lui Taychar în acel fel. Dar el îl crescuse, ca un unchi apropiat. Şi-i povestise despre tătal sau biologic şi despre isprăvile lor creeând Federația Varay. Cu ajutorul singurului om transformat în varay ca să îi salveze. Andrey Nekar.

„Maestre Hermes. A trecut ceva timp de când nu m-ai vizitat. Ştiu că nu-ți place ce fac dar îmi lipsesc discuțiile lungi pe care le aveam înainte.” Taychar coborâ sferoidul până lângă ei.

„Îți apreciez inteligența şi ceea ce faci pentru poporul varay dar ştii bine ce se întâmplă în întregul Sistem Solar. În curând rasa umană va fi distrusă şi noi îi vom urma. Spre deosebire de ceilalți tu ştii că galaxia ascunde pericole despre care nu ştim nimic şi UTen au fost o întâmplare norocoasă. Ascultă-l pe prietenul tatălui tău.”

Sferoidul pluti lângă Andrey Nekar.

„Am pierdut mult din cauza oamenilor. Cred că ți-au spus despre mama mea. De ce aş vrea să discut ceva despre pământeni? În curând nu va mai fi un Pământ. Casa umanității va fi un deşert sterp, fără viață.”

Bătrânul Nekar se uită direct la ceea ce era Taychar.

„Taya, prietene Hermes. Mă lăsați vă rog un pic singur cu Taychar. Avem de vorbit lucruri între patru ochi.”

Fata îl privi mirată dar Hermes cunoştea căutătura din ochii lui Nekar. O văzuse atunci când Aristotel murise. Furia bătrânului era reținută cu greu şi cu siguranță avea să facă ceva regretabil.

„Eşti sigur Andrey?”

„Da Hermes. Eu şi tânărul copil a lui Aristotel avem de vorbit.”

Două creaturi a lui Taychar se apropiară de Andrey care se mulțumi să-l privească în ochi pe Taychar.

„Ți-e frică să vorbeşti singur cu mine Taychar. Cu un bătrân de peste o sută de ani.”

La comanda tăcută a lui Taychar creaturile se retraseră.

„Taya, Bătrâne Hermes, intendenții mei vă vor conduce în domul de observație. Se pare că o relicvă a unor vremuri trecute vrea să-şi retrăiască vremurile de glorie.”

Andrey Nekar nu spuse nimic până ce cei doi plecară. După care se întoarse cu fața la Taychar.

„Tinere, nu ştiu ce-ai făcut la viața ta dar ai multe de făcut ca să ajungi să fii fiul pe care şi l-ar fi dorit Aristotel!”

Vocea cu care vorbise nu era furioasă ci doar resemnată.

„Zi ce ai de zis bătrâne şi pleacă. Nu am timp de amintiri. Nu mi-am întâlnit niciodată tatăl dar mi s-au povestit destule. Şi nu uita că cei care l-au ucis au fost oameni.” se răsti Taychar.

„Zici că ți-au povestit despre tatăl tău. Ți-au zis atunci despre cum a vrut să aibă copii, dar niciodată cât timp se afla sub urmărirea Companiilor. Stăteam ore întregi discutând în munții din jurul Sanctuarului. Ți-au zis că a sperat că fiul lui îi va urma drumul conducându-i pe varay către viitorul lor? De ce crezi că a fost atât de apropiat de Ulise?”

Taychar opri sferoidul:

„Ce ştii tu despre tatăl meu? Nici măcar nu eşti vayar prin naştere. Ai primit virusul.”

„Atunci ştii cum l-am primit. Hermes şi Thot mi-au salvat viața. Aşa l-am întâlnit pe tatăl tău. Şi despre câte ştiu, habar nu ai cât de mult am discutat cu tatăl tău cât timp formam Federația. Crezi că tatăl tău, cu inteligența sa, nu a ştiut că oamenii nu-i vor accepta niciodată pe varay. Întotdeauna a fost visul lui să întemeieze o colonie pe Lună sau Marte unde varay să trăiască până ce efectele Molimii ar fi fost complet anulate.”

Tacyhar rămase tăcut.

Andrey Nekar continuă, nu doar mânat de furie ci deoarece tânărul din fața sa merita să ştie cine fusese tatăl său cu adevărat.

„Nu cred că ştii că am făcut o promisiune tatălui tău. I-am promis că voi spune urmaşilor săi ce a gândit. Ce a dorit pentru varay. Ulise ştia de acest lucru, dar nu lui i-a fost încredințată înregistrarea."

„Ulise ştia?"

„Da, dar a promis să țină secretul. A promis la mormântul lui Aristotel. Ceea ce nu am înțeles este de ce nu mi-a spus că există copii a lui Aristotel. Dar eram departe, la ani de zile distanță. Ştiai că bunicul tău a fost omorât de bestii mutate de Molimă? Atunci şi-a folosit tatăl tău pentru prima oară puterea ca să omoare bestia cu mintea. Dar nu a fost doar actul de a omorî. A intrat în mintea bestiei şi i-a simțit durerea în clipa morții. De atunci a hotărât să nu mai omoare folosind puterea minții. Ți-a spus cineva asta?"

Taychar tăcea în continuare.

Andrey scoase cu mâna tremurândă un lănțişor de la gât. Pe el se afla un mic cristal.

„Pentru mai mult de o jumătate de secol am cărat cu mine acest dar. Niciodată nu l-am dat jos. Înăuntru se află gândurile lui Aristotel pentru copiii săi. Am vrut să le dau varay când au plecat. Dar când am auzit că l-au părăsit pe Ulise şi tot ce a dorit Aristotel pentru ei, m-am hotărât să-l țin la mine. Nici măcar nu sunt sigur că îl meriți."

„Ce te face să crezi că vreau să ştiu ce e înăuntru? Pentru mine tatăl meu genetic e doar o figură istorică. Doar atât. Nimic mai mult."

„Atunci voi pleca. Ulise mi-a spus că eşti la fel de inteligent ca şi tatăl tău, cred că şi mama ta a fost la fel, dar cred că se înşela. Viitorul pe care tatăl tău l-a văzut pentru varay va dispărea odată cu acest cristal căci nimeni nu ştie exact care i-au fost gândurile şi viziunea. Nici măcar eu. Dar pot să-ți spun ceva tinere. Tatăl tău a văzut mai departe decât toți. Inclusiv eu. Viitorul varay se află în mâiniile tale. Asta a fost dorința tatălui tău."

Bătrânul se întoarse să plece.

„Andrey Nekar. Îmi pare rău despre ce am spus. Nu-mi voi schimba părerile despre oameni, dar ştiu că tatăl meu a fost un vizionar. Şi dintre noi, doar Hermes a rămas din aceeaşi generație ca şi tatăl meu. Şi el se pare că nu a fost atât de apropiat ca şi tine de tatăl meu. Aş vrea să ştiu ce a vrut să-mi spună."

„Şi Taya are acelaşi drept ca şi tine. Dar uite, aici e moştenirea voastră. Fă ce vrei cu ea. Am să aştept în domul de observație depănând poveşti cu Hermes. E singurul care îmi înțelege glumele."

Şi bătrânul plecă lăsându-l pe tânăr uitându-se la micul cristal. Apoi, cu greu, o mână de om se întinse şi luă cristalul de pe placa de margine a sferoidului.

Timpul trecu, la un moment dat o creatură veni după Taya. Andrey Nekar îi spuse despre moştenire şi-i făcu semn să se ducă cu creatura.

Ore întregi stătură Hermes şi Andrey discutând despre vremuri trecute. Despre călătoria varay de la Pământ în Norul Oort. O călătorie legendară care o întrecea pe cele ale vechilor saga nordice. O călătorie care testase şi împinsese la maxim spiritul uman de rezistență şi inventivitate.

O călătorie care durase un deceniu, Andrey văzu fața lui Hermes şi-şi dădu seama de greutățile pe care le suferiseră. Se citea furie şi groază în acelaşi timp. Doctorul nici nu-şi putea închipui prin ce trecuseră, singuri în imensitatea spațiului cosmic. Zburând cu viteze nebuneşti, imposibil de imaginat,şi doar o barieră subțire de energie păzindu-i de un impact mortal cu micrometeoriți şi condensări de praf stelar.

Cercetătorii varay împreună cu cei a Națiunilor Unite oferiseră motorul cu plasmă interplanetar pentru enormele vase colonie. Şi cu sistemele de gravitație artificială şi anti-inerțiale, accelerarea şi dezaccelerara deveniseră mult mai simple. Dar Hermes îi spuse că trei colonizatoare fuseseră pierdute când sistemele cedaseră la aproape 10% din viteza luminii. Şi aşa, varay se opriseră prin Centura Kuiper şi marginea interioară a Norului Oort. Nu continuaseră mai departe, se găseau în siguranță şi erau prea obosiți ca să continue.

Vorbiră şi despre ce realizaseră la marginea Norului Oort varay.

Departe de oameni făuriseră o societate complexă. Din toate punctele de vedere. Care o putea rivaliza cu uşurință pe cea a Baronilor Solari.

Când într-un sfârşit sferoidul lui Taychar apăru la intrarea în dom lângă Taya, Andrey Nekar observă o schimbare.

„Învățător mi-ai fost Hermes, timp de multă vreme, şi trebuie să recunosc că nu am crezut tot ce mi-ai spus despre tatăl meu. Îmi cer scuze pentru neîncrederea mea. Te rog să mă ierți. Cum am rugat-o să mă ierte şi pe sora mea. Dar cele mai multe scuze i le datorez lui Ulise şi prietenului tatălui meu Andrey Nekar. Vă rog să mă iertați.” zise Taychar.

Hermes spuse:

„Cere-i iertare lui Ulise sau lui Andrey. Mie nu ai de ce. Am încercat să-ți ofer învățătura potrivită dar ura ți-a acoperit inima. Dacă acum această ură a dispărut nu pot să fiu decât bucuros.”

Andrey Nekar privi la cei doi şi o lacrimă îi curse pe obraz. Moştenirea lui Aristotel nu era într-o bază de date. Era aici, în fața lui. Şi-i promisese lui Aristotel să le fie învățător şi sprijin în viață.

„Doctore Andrey Nekar, pot să-ți vorbesc în privat pentru câteva momente?”

„Binențeles Taychar.”

„În primul rând un dar doctore.” un sferoid plutitor asemănător cu a lui apăru şi se deschise lăsând să se vadă un loc pentru o persoană stând ca într-un fotoliu „Un mijloc mult mai comod de călătorie.”

Doctorul se urcă în sferoid. Acesta se închise şi simți cum acesta se conectează la implanturile sale şi-l cuprinde ca o mânuşă comfortabilă.

Odată instalat îi comandă să urmeze sferoidul lui Taychar prin coridoarele întunecate ale asteroidului.

Doar că acum nu mai erau întunecate. Sferoidul activase un vizor peste ochii săi şi îi arăta icoane, pictograme, explicându-i asteroidul pe măsură ce înaintau. O serie de informații despre laboratoare era transmisă, dar şi despre ființele pe care le întâlneau. Nume, vârstă, slujbă. Andrey nu ştia ce nivel de securitate îi acorda sferoidul dar în mod sigur era înalt.

Deodată o uşă masivă se deschise şi intrară într-o zonă închisă. Urmă o procedură de decontaminare şi un alt set de uşi se deschise. Lăsându-i să intre într-o zonă verde. Un dom închis, de câteva sute de metri pătrați, a cărui ecologie imita o pădure a Rusiei nordice.

„Aici vin când vreau să gândesc limpede.” zise Taychar.

„Un loc magnific pentru Norul Oort. La fel ca şi Paradisul."

„Mulțumesc. Am citit o parte din învățăturile tatălui meu. Nu ştiam că ați fost atât de apropiați. Sau că a vrut să fii mentorul urmaşilor săi."

Zâmbetul lui Andery Nekar putea să fie văzut şi prin sferoid.

„A vrut ca educația primită de urmaşii săi să nu fie părtaşă. Ceea ce te puteai aştepta de la un varay pur sânge. A vrut ca urmaşii săi să fie mândri de numele şi moştenirea pe care o poartă."

„Înțeleg. Şi cred că avem multe de discutat în următoarele zile. Ştiu când atacul varay este plănuit şi cu ajutorul meu Ulise îşi va putea duce planul la îndeplinire."

„De unde ştii de planul lui Ulise?"

„Totul se aude dacă ştii unde să asculți."

„Şi de ce ai ajuta pământenii? Credeam că-i urăşti."

„Nu pământenii mi-au ucis mama. Ci Baronii Solari. Încă învăț să fac deosebirea. Şi tatăl meu mi-a lăsat un mentor pe care doar acum am ocazia să-l cunosc. Dar am de gând să-l ascult. Tatăl meu te-a pus pe un piedestal înalt Andrey Nekar şi e adevărat că am auzit lucruri bune despre tine de-a lungul anilor."

Bătrânul pufni în râs:

„Credeam că ştirile ajung greu aici."

„Dar ajung."

„Şi acum ai de gând să asculți de cineva pe care nu l-ai întâlnit în viața ta?"

„Nu cred că ai citit tot ce mi-a lăsat, mai bine zis, ce ne-a lăsat, tatăl meu. Tatăl meu a avut o viziune. Pe care acum ştiu că o pot realiza. Odată cu apariția FTL o putem realiza. Planul său pentru o comunitate varay acum poate fi realizat. A spus că a discutat cu tine despre proiect." Taychar îşi plimbă sferoidul printre copacii groşi şi iarba înaltă care se unduia uşor în bătaia vântului artificial.

„Da. Am discutat mult despre posibilitatea de-a trimite o nava-generație la viteze relativistice. O comunitate varay pură până trec de tot efectele Molimei şi genomul varay se va fi stabilizat. Acum FTL deschide o mulțime de alte posibilități."

„Dar mai este ceva. În ultimele sale note vorbeşte despre un proiect numit „Transcendență", ştii ceva despre acest proiect?"

Bătrânul clătină capul:

„Foarte puțin. Am discutat doar o dată despre proiect cu tatăl tău. Ceva descoperit de către o echipă de cercetători din apropierea Leningradului. Oameni care lucraseră în domeniul neuro-ştiințelor. A fost peste măsura tehnologiei de atunci. Mai multe nu ştiu. Doar că toate informațiile au fost sigilate şi ascunse pe Pământ."

„Am multe întrebări cu privire la acest proiect. Am multe cercetări pe aceeaşi linie."

O serie de alarme apărură pe vizoarele sferoizilor.

„Ce este?" Andrey Nekar era îngrijorat.

Consultând displayurile Taychar răspunse degajat „Doar câteva nave de patrulare varay. Probabil aşteaptă o nouă livrare de la şantierele mele. Două nave noi modificate cu tehnologie UTen."

„Au de gând să pornească atacul asupra Pământului?"

„Nu, nu încă. Vor aştepta ca pirații să înceapă lupta cu forțele guvernamentale din Centură. Ca să atragă acolo toate navele Baronilor Solari. Inclusiv pe cele care le țin ascunse şi au fost modificate cu tehnologie UTen."

„De unde ştii toate astea?"

„Ți-am spus. Este greu să păstrezi secrete în spațiu. Mai ales când emisiile vaselor modificate de UTen pot fi descoperite dacă ştii ce să cauți."

„Dar flota piraților va fi distrusă înainte să ajungă la Centură. Niciodată un atac spațial de la asemenea distanță, interplanetară, nu a reuşit. Nici măcar nu a fost încercat. Nu a avut cine. Nimeni nu a fost atât de puternic, dar simulările sunt clare."

„Chiar crezi că pirații au plănuit singuri atacul? Varay i-au ajutat să pună la punct planul. Ştim de capabilitățile de apărare ale Centurii. Flota piraților duce cu ea o mulțime de surprize pentru baroni."

„Dar în curând vor intra în raza acceleratoarelor mari ale Centurii."

„Da, prima lor armă. În curând îşi vor da seama că sunt depăşiți tehnologic. Domnule Nekar, dacă vreți să vă puneți planul în aplicare atunci trebuie să plecați acum. Sunt destule pregătiri de făcut. Drept cadou, pentru fratele de sânge a tatălui meu, vă ofer „Răzbunarea", vasul pe care l-am construit pentru mine. Dacă va trebui să apărați

Pământul veți avea nevoie de cele mai bune nave. Şi de noroc. Mult noroc."

„Îți mulțumes Taychar. Şi îți promit că dacă vei dori, după ce rezolvăm criza actuală, îți aduc nava înapoi, şi-ți voi povesti despre tatăl tău."

„Cred că îmi va face plăcere. Nava este aproape automată şi echipajul meu vă va duce la Paradis. De acolo se vor întoarce înapoi."

Chiar şi prin diferitele ecrane ce apăruseră lângă sferoid, Andrey văzu ceva pe fața tânărului varay.

„Te vor ataca. Nu-i aşa? Ceilalți varay au probabil spioni în bârlogul tău şi dacă vor afla că mă ajuți te vor ataca. Nu te vor lăsa cu toată această tehnologie a UTen."

„Foarte probabil. Le va lua o zi, maxim două, să digere informația dar apoi vor trimite pe cineva să mă convingă de justețea cauzei lor. Păstrând ca rezervă cel puțin două nave grele de război. Dacă nu voi fi convins vor încerca să debarce şi să preia asteroidul. Numai dacă vor vedea că nu reuşesc vor ataca."

„Nu pari prea afectat."

„Nu sunt. Bârlogul e casa mea. A clanului meu. A fost casa mea în ultimii şapte ani. Când Baronii mi-au omorât mama am decis că, casa mea nu va fi la fel de uşor de distrus. Apărarea Bârlogului este puternică. Doar eu şi cei din clanul meu ştim exact cum sunt dispuse sitemele defensive."

Andrey Nekar râse uşor, horcăit.

„Văd că este mult din tatăl tău în tine. Războiul va cutremura Sistemul Solar. Oricare ar fi fost finalul. Acum că viziunea tatălui tău devine posibilă ar trebui să te gândeşti ce vei face în viitor."

Andrey Nekar fu condus de automatele sferoidului prin labirintul de coridoare. Până ce ajunse înapoi în hangarul unde lăsaseră nava. Hermes şi Taya erau deja acolo.

Dar în loc să urce la bordul transportorului fură conduşi la o navetă burduhoasă. La comenzile căreia se afla un varay. Andrey le spuse de conversația lui cu Taychar. Aşa că se aşezară pe scaune şi aşteptară ca naveta să părăsească hangarul, şi să țâşnească cu viteză în afară, fiind ghidată de sistemul automat al Bârlogului.

Ținta lor se afla în şantierul asteroidului mai mare.

Ascunsă printre instalațiile masive de construcție se găsea o pânză uriaşă de camunflare care reproducea spațiul din jur cu ajutorul materialelor cameleonice.

Odată intrați, sub ochii mereu atenți a cinci platforme militare masive, văzură o navă spațială. Cum nu mai existase. Semăna din multe puncte de vedere cu cea pe care i-o arătase Ulise dar era mai frumoasă. De parcă cei care o construiseră nu se gândeau la ea ca la o navă de luptă ci mai mult ca o operă de artă.

Generatoarele de ziduri erau modelate să semene cu gargui ca cei care păzeau catedralele.

Dispersoarele de căldură semănau cu nişte scuturi rotunde enorme acoperite de ideograme şi basoreliefuri.

Prova era alungită şi tunuri frumoase, dar grele, o împodobeau. Fiecare țeavă de tun arăta ca o gură de animal mitic. Alte țevi apăreau prin barbete şi turele blindate de-a lungul întregii nave. Țevi de tunuri medii şi auto-tunuri uşoare.

Motoarele ei, avea un trio de ele în pupa, străluceau uşor fiind menținute mereu în stare de aşteptare.

Când se apropiară, Andrey văzu o mulțime de structuri pe care nu le putea identifica. Din câte îi spusese pilotul puntea, sau centrul de control şi comandă, cum îi spusese el, se găsea în centrul navei fiind special construit pentru cei cu implanturi cibernetice de control. La fel şi majoritatea sistemelor esențiale.

Tot din ce îi spusese pilotul nava dispunea de un sistem special de apărare şi bruiaj electronic asemănător cu cel de pe „Dracus”, senzorii normali erau împrăştiați de câmpul de bruiaj. Nici măcar sistemele de țintire nu se puteau fixa pe „Răzbunare”. Şi în afară de asta sistemul putea creea ținte electronice false, care de la distanță nu puteau fi distinse în nici un fel de navele adevărate.

Odată ce se aflară la bord echipajul se puse pe treabă, plasele de camunflaj cameleonic fură date la o parte.

Şi-n curând o umbră la fel de neagră ca spațiul ce-i înconjura lunecă în afara şantierului, depărtându-se.

Ținta lor, Paradisul. Ca să termine planurile împreună cu Ulise.

VI

Navele piraților se apropiau de Centură. Flota lor enormă începuse deja procedura de dezaccelerare. Scanerele baleiau spațiul din fața lor, dar orice primejdie ar fi fost foarte greu de evitat deoarece vasele ajunseseră la viteze enorme, interplanetare. Pirații ar fi vrut să accelereze la vitezele date de noile nave în interplanetar, puteau ajunge la 10% din viteza luminii dar trebuiau să stea la mila vaselor învechite pe care le aduceau cu ei. De aceea viteza lor era mai mică.

Navele din față formaseră ziduri enorme înaintând ca un scut în fața formației.

Nu observară decât prea târziu câmpul de mine din fața lor, nu mine în felul propriu al cuvântului ci doar sute de mii de capsule împrăştiate în spațiu. La vitezele enorme cu care se mişcau pirații fiecare impact era ca o mică explozie.

Dar aceste cioburi purtau încărcătură focalizată. Zidurile de forță protejau împotriva micrometeorițiilor şi alte impacturi spațiale dar ....

O primă navă explodă într-o mare de sfărmături. Creeând şi mai multe pericole pentru pirați.

Dar între primele nave ale adevăratei flote, cliperele purtau arzătoare. Arme modificate de varay care foloseau o varietate de plasm focalizată pentru a croii drum printre sfărmături dezintegrându-le. Din spate alte vase mai mari traseră cu laserele-brici cu precizie croiindu-şi drum.

Şi flota îşi continua dezaccelerarea.

*****

În Centură pregătirile fuseseră terminate.

Enormele amplasamente Zeus fuseseră terminate şi tractate în poziții. Fiecare amplasament Zeus era un accelerator enorm, un tun

gauss cu o putere de foc care distrugea un crucişător fără ziduri dintr-un singur foc. Țeava lungă era sprijinită pe mai mult piloni şi suporți, în partea din spate fiind locaşurile pentru muniții şi generatoarele de energie. Sisteme de compensare şi evacuare a energiei le scăpau de recul.

Duzina de tunuri Zeus fusese îndreptată spre pirați.

Baronii Solari nu reuşiseră să se pună de acord asupra unui singur comandant suprem a flotei aşa că erau vre-o patru coandanți care îşi disputau titlul.

Unul dintre ei comanda amplasamentele defensive fixe, tunurile Zeus intrau sub comanda lui. Şi în loc să le țină secrete, jumătate din ele deschiseră focul. Trimițând ghiulele grele la viteze semirelativistice către ținte. Proiectile blindate cu încărcătură atomică focalizată. Chiar şi construite din materiale ce păcăleau senzorii urmele lăsate de ghiulele erau imposibil de confundat. Lăsau o uşoară urmă vizibilă dar şi o amprentă de energie şi căldură distinctă.

Unele fură distruse de apărarea piraților dar două trecură şi-şi atinseră țintele. Două nave comerciale fură lovite. Nu fură distruse în întregime, avuseseră bariere active, dar carcasele lor făcute praf fură lăsate în spatele flotei, complet nefolositoare, nişte fiare vechi deja.

Cât timp tunurile Zeus îşi descărcau energiile, restul flotei Baronilor Solari se poziționa pentru luptă. Doi amirali îşi disputau titlul de comandanți a Flotei şi poziționară vasele separat dar astfel încât erau gata să-şi reverse încărcătura distructivă când pirații intrau în limita optimă de foc.

Comandantul Wes Linken deținea comanda amplasamentelor fixe. Stătea singur în centrul său de comandă, doar echipa sa. Preferase să stea în alt loc decât Alistair Zerveau care comanda stațiile mari de luptă şi flota auxiliară. Nu-l interesa părerea celuilalt comandant despre şansele de succes ale atacului piraților.

O întrebare rămânea. De ce continuau să înainteze?

De-a lungul timpului pirații pierduseră cel puțin o duzină de vase sub atacurile de la distanță ale amplasamentelor fixe. Cu toate acestea continuaseră să înainteze.

Iar în curând aveau să primească şocul vieții lor.

Pe ecranul său limita armelor sale era trasată clar. Odată ce treceau de ea.....

„Comandante, avem semnale ciudate la periferia platformelor de senzori. În apropierea şantierelor.” raportă un ofițer de la consola Senzorilor.

„Continuă monitorizarea până avem confirmare ce sunt.” răspunse Wes continuând să privească mulțimea de puncte care era flota piraților.

După câteva minute ordonă tragerea din nou a tunurilor Zeus a căror țevi se răciseră îndeajuns. Salva de proiectile urma să taie în apărarea piraților. Şi proiectilele erau cu împrăştiere de capsule de bruiaj. Urmau să bruieze apărarea şi counicarea piraților.

În rest puteau doar să aştepte ca flota piraților să intre în raza armelor.

Andrey Nekar privea cum cliperele rapide supraluminice aduceau voluntarii pământeni. În ultimele două săptămâni vasele rapide ale lui Ulise aduseseră mii de voluntari în Centură. Vasele ascunse ale lui Ulise foloseau aceeaşi tehnologie de bază ca şi a pământenilor aşa că voluntarii, care proveneau din coloniile lunare şi bazele secrete ale rebelilor nu aveau probleme cu învățarea comenzilor. Antrenamentul virtual era efectuat de varay, dar lucraseră destul de bine împreună, mai ales că şi printre voluntari se aflau varay.

Sosiseră şi bricurile promise de Taychar. Vase de război pur şi simplu. Înarmate corespunzător, cu noi ziduri şi motoare de direcționare erau superioare oricăror vase de aceeaşi clasă pe care le aveau Baronii Solari. Sau pirații, sau oricum şi-ar fi spus acum. La comanda lor Andrey Nekar instalase oameni în care avea completă încredere. Pe unele dintre vasele mai vechi pusese comandanți dintre cei care veniseră alături de el de curând sau bănuiți de a avea loialități împărțite.

Rebelii Vechiului Pământ erau încă dezbinați, cei mai mulți dorind să intre în noua promisă Națiune Solară. Unii doreau un compromis cu Baronii Solari, pentru mai multă independență.

Cei care gândeau un pic îşi dădeau seama că nu ar fi avut nimic de câştigat de pe urma acestor legături şi se aliaseră cu Ulise. Care prin intermediul lui Andrey Nekar le dădea nave şi tehnologia pentru a

deveni independenți. Şi cu şantierele lor secrete puteau să construiască nave mari înainte ca Baronii Solari să le mai poată impune ceva.

Şi rebelii aveau un plan pentru cucerirea domurilor de pe Lună. Cu navele lor orbitând Luna şi şantierele de acolo în mâna lor pământenii aveau să devină o putere egală cu celelalte din Sol.

Andrey Nekar ştia mai bine. Urma să fie un haos orice urma să se întâmple.

Ulise se arăta la fel de pesimist. Şantierele lucraseră neîntrerupt la noi clase de nave. Ascunse de privirele pământenilor vasele construite erau autosuficiente. Pregătite pentru călătorii prelungite în spațiu interstelar.

Andrey Nekar le văzuse şi ştia pentru ce erau pregătite. Vorbise cu Taychar, lucrurile se petrecuseră exact cum tânărul prevăzuse. Varay atacaseră cu trupe de desant şi nave de atac rapide dar Bârlogul se dovedise bine protejat şi atacurile fuseseră respinse. Taychar nu se aştepta la noi atacuri, varay erau prea preocupați cu planul lor pe moment.

Andrey privi ceasul electronic care număra orele rămase.

Era timpul să se îmbarce la bordul navei sale. După ce purta o ultimă discuție cu Ulise ca să pună la punct ultimele detalii ale planului. Ulise decisese să păstreze câteva nave mai mici în apropierea Paradisului în caz că varay reacționau şi trimiteau nave militare să-i distrugă clanul.

Dar momentul se apropia.

Şi urmau să fie protejați doar de prietenii de la rețelele de senzori lunari ca să nu fie văzuți înainte de atacul varay.

*****

Între timp flota piraților se apropia de ținta ei. Încă dezaccelerau, pregătindu-se de bătălie.

Pe măsură ce scădeau viteza puteau să-şi activeze propriile sisteme de armament. Xlaserele militare grele erau pregătite. Şi în acelaşi timp la bordul navelor mari erau pregătite armele speciale. Doar câteva erau disponibile dar ACFEL (accelerated compressed free electron laser), aveau o putere considerabilă odată ce erau activate. Şi odată ce intrau în raza de acțiune, deoarece raza ACFEL de acțiune era

scurtă. Mai aveau rachetele rapide de atac dar raza lor era tot scurtă şi încă nu o atinseseră.

Deocamdată foloseau doar laserele de mare putere care trimiteau lumină coerentă, arzând ce le stătea în cale.

Între timp primeau lovitură după lovitură de la tunurile Zeus. Rețeaua de apărare le distrugea dar cele cu submuniții făcuseră victime. În mod repetat.

Dar în curând va veni vremea să lovească înapoi.

Primul Lord al Națiunii Solare, Cavter Soliman stătea comfortabil în fotoliul său de comandă de pe puntea tactică, cu zeci de ofițeri a săi coordonând flota de atac.

„Prim Lord, suntem pe cale de a intra în raza de acțiune a acceleratoarele de pe asteroizi şi în curând a torpilelor de bombardament strategic.” îi raportă un ofițer.

Al Treilea Lord se întoarse de la harta holografică.

„Prim Lord, pierdem ecranul de nave. Încă câteva salve şi nu vom mai avea nici un tampon între noi şi armele câinilor corporați.”

Primul Lord privi formația de luptă. Tot mai multe nave erau distruse. Şi-n curând aveau să înfrunte furia acceleratoarelor şi a platformelor fixe. Trebuia doar să mai reziste un pic, până ce puteau lansa armele date de varay.

„Concentrați formația. Strângeți pânzele şi continuați dezaccelerarea. Tunurile grele să fie pregătite. Şi cargoboturile să fie gata să lanseze în spațiu aconiştii.”

Comandantul Wes Linken văzu cum primele vase ale flotei piraților treceau linia virtuală.

„Deschideți focul!” ordinul său trecu de-a lungul băncilor de console şi mâini îndemânatice apăsară comutatoarele şi butoanele.

În spațiu platforme grele se întoarseră spre pirați. Pe asteroizii cei mai apropiați fuseseră instalate lansatoare cu accelerație. Acum se puneau în acțiune, energizându-se, azvârlind bolovanii către pirați. Împreună cu tunurile grele umplură spațiul cu proiectile. Erau atât de multe încât păreau o grindină care urma să se abată peste pirați cu furia unei vijelii.

Lansatoarele de torpile scuipară încărcătura mortală pe urmele salvei de proiectile.

Primul Lord văzu primejdia. Era exact de ce se temuseră când planul fusese conceput. Dacă continuau aşa urmau să fie pulverizaţi.

„Porniţi arzătoarele!" strigă el „Formaţie defensivă. Dezaccelerare la maxim. Şi trimiteţi semnalul."

Semnalul tah fu trimis.

Acum urma ca Baronii Solari să aibă un şoc.

Patru semnale apărură cu viteze supraluminice. Operatorii de la senzori de abia apucară să le vadă înainte ca navele să explodeze pur şi simplu în spaţiul real.

Toate patru aveau forme dreptunghiulare, ciudate, de cărămidă, cu doar o punte ca a submarinelor, dar mult mai mare, în mijloc.

Imediat după ce ieşiră din disturbare lansară salve masive de rachete şi torpile. Datele despre ţinte fuseseră trimise de flota piraţilor, acum că amplasamentele defensive se activaseră ştiau exact unde se află, şi cei din navele lansatoare de rachete trebuiră doar să-şi deverseze încărcătura. Erau rachete nucleare rapide.

Şi ţintele lor erau platformele de apărare, staţiile şi asteroizii cu instalaţii de lansare. Cum nebunii ieşiseră atât de aproape de flota Baronilor Solari fu aproape imposibil pentru sistemele de apărare nepregătite să distrugă valul de arme.

Câteva explodară atinse de focul apărătorilor, altele îşi greşiră ţinta dar majoritatea îşi atinseră ţintele transformând spaţiul într-un holocaust atomic. Platformele nu aveau ziduri, nici măcar tunurile Zeus nu aveau, aşa că sutele de explozii nucleare distruseră cea mai mare parte a instalaţiilor fixe.

Şi aruncară Flota Baronilor Solari în haos. Radiaţia declanşată arse rachetele montate pe exteriorul carcaselor vaselor de luptă şi o parte a platformelor înarmate cu rachete.

Mai rău, rachetele lansaseră şi sute de capete de bruiaj care împiedicau comunicaţiile între componentele flotei.

În acelaşi timp atacatorii îşi activară sistemele de camunflare electronică, sute de semnale noi indicând nave apărură, producând confuzie printre apărători.

Lupta pentru Centură începuse.

*****

Andrey Nekar privea vasele care apărau Pământul. Învechite, majoritatea fără ziduri energetice, pluteau într-o sferă în jurul planetei. Alături de platformele orbitale şi Insulele rămase pe orbită formau o centură defensivă puternică. Ca să reziste unui atac convențional.

Dar varay nu aveau de gând să joace după regulile Baronilor Solari.

Deocamdată loveau în alt loc.

*****

Navele cu propulsie supraluminică ieşiră în apropierea câmpului de asteroizi. „Deasupra” câmpului de bătălie. Pe cât de aproape puteau, din cauza disturbărilor gravitaționale.

Odată ieşite şi sistemele stabilizate deschiseră focul cu rachete asupra Flotei Baronilor Solari. În timp ce se apropiau ca să intre în raza tunurilor de la bord. Şi a xlaserelor.

Mastodonții de metal a guvernului fură prinşi pe nepregătite deoarece noii atacatori veneau de unde nimeni nu se aşteptase. Şi nu erau nave uşoare ci distrugătoare grele înarmate până în dinți.

Altă flotă formată din vase FTL ieşi în sudul locului unde se dădea bătălia.

Flota piraților modificată de varay ajunsese la locul bătăliei. Nu erau mai mult de-o duzină de nave grele dar veneau dintr-o direcție neaşteptată şi lansară o salvă de torpile ca să-şi curețe drumul până se apropiau.

Bătălia Centurii se transformase într-un haos.

Navele grele ale guvernului Sol deschiseră focul cu toate armele de la bord. Şi după ce surpriza trecu începură să schimbe formația.

Dar deja se treziră cu noile vase rapide ale piraților printre ei. Aconiştii nu aveau multe arme, doar câteva mitraliere, autotunuri AM

şi acceleratorul kinetic greu din prova. Dar se mişcau ca nişte demoni printre vasele grele ale apărătorilor. Gloanțe bine țintite transformau vase uşoare sau vechi în pulbere în scurt timp.

Restul flotei piraților se alăturase în luptă. Cu toate că fusese scuturată bine de către apărători rămăseseră destule nave pline de armament care să lupte. Tunuri AM deschiseră focul țintind punctele fixe în timp ce salve de torpile se îndreptară după vasele mari.

Prima victimă a piraților fu „Mahomed”, un cuirasat enorm a cărui armură nu-l apără de torpilele cu descărcare direcționată şi rachetele antiarmură. Răspunsul concentrat a unei duzini de tunuri trăgând salvă după salvă pulveriză cilindrul care era crucişătorul piraților. Lupta era aproape corp la corp cu tunuri AM trăgând la cadență maximă şi lasere strălucind prin praful lăsat în urmă de distrugerea atâtor nave.

Dar îngrijorarea îşi făcu loc în inimile celor mai importanți baroni strânşi pe o Insulă orbitând Marte şi trimiseră semnalul către escadrele de nave retehnologizate. Care ieşiră de după orbitele Pământului şi Marte îndreptându-e la viteze supraluminice către locul unde se dădea bătălia Centurii.

Ochi varay priveau scannerele şi aşteptau. Detectaseră semnalele fantomatice care însemnau nave FTL şi aşteptau. Lupta continua şi vasele care ieşeau din cargourile piraților le dădeau de furcă vaselor mari guvernamentale deoarece vărsau proiectile într-un ritm năucitor. Două bricuri varay tăiară cu ACFEL un vas guvernamental a căror bariere căzuseră şi energiile trecură prin zona motoarelor.

Bricurile îşi reformară rapid zidurile şi țâşniră spre o nouă țintă.

Din centrul său de comandă Wes Linken vedea cum luminițele ce reprezentau platformele sale militare se stingeau una după alta. Nava sa de comandă se găsea în spatele flotei şi menținea barierele ridicate, bazându-se pe platformele din jur să o apere. Dar apariția flotei de la Sud îl făcuse să mişte nava, se găsea direct sub focul tunurilor noilor veniți. Un tun Zeus trase în ei avariind o navă pirat dar

platforma fu lovită de trei rachete multi cap, exploziile nucleare reducând-o la tăcere pentru totdeauna.

Alte gloanțe zburau pe lângă el, dar multe îl atingeau şi descărcările de energie zguduiau vasul.

Apoi vasul din frunte trase, un fascicul alb-verzui jucându-se pe zidul protector. Dar raza, orice ar fi fost, avea un efect ciudat, supraîncărca zidul protector cu viteză năucitoare.

Şi cum nu puteau răspunde cu armele principale, deoarece Wes nu vroia să rămână fără zid, răspunseră doar cu armele de la pupa care erau apărate de alt zid. Însă odată lăsate gloanțe semirelativistice impactară vasul rupându-i pupa.

Vasele de luptă ale guvernului sosiră în izbucniri de lumină ce semnalau ieşirea din disturbările FTL. Două flote distincte de cel puțin câte o duzină de nave grele fiecare.

Odată intrate în luptă distruseră trei vase pirat aproape imediat.

Balanța luptei se schimba din nou. Guvernul îşi adusese cele mai bune nave în luptă.

Ceea ce varay abia aşteptau. Un trio de nave se ascunsese în Centură, două erau nave de luptă obişnuite. A treia navă era de formă cilindrică cu o sferă în mijoc. Şi avea un singur scop. Să producă o sferă de interferență. Odată cu venirea vaselor guvernamentale tehnicienii varay din adâncul navei se puseră pe treabă şi generatoarele de fuziune începură să curgă energie în enormul aparat din centrul vasului. Apoi o singură comandă.

Şi un puls începu să se răspândească ca un undă lăsată de-o piatră într-un ochi de apă.

Toate vasele supraluminice erau prinse la locul bătăliei, că vroiau sau nu.

Uimirea nu era doar la bordul navelor guvernamentale. Primul Lord a Națiunii Solare urla la ecranul unde aliatul său vayar stătea liniştit şi coordona vasele sale. Era doar o măsură de precauție spusese

comandantul vayar, până ce vasele lor ajungeau în poziție de unde să atace cu toată forța. Atunci câmpul urma să fie coborât şi întăririle varay să intre în luptă distrugând toată flota Guvernului.

Şi odată cu ea şi orice speranță a Baronilor Solari că ar putea câştiga acest război. Flota aliaților trebuia doar să-i țină ocupați.

VII

Semnalul tach goni de-a lungul sistemului solar către flota ce stătea la pândă în spațiul interplanetar. Veniseră pe rând, cu fereală, ca să nu trezească bănuieli. Cu energie la minim, ascunse de un vas care întinsese o umbrelă cameleonică peste sute de kilometri. Pânza arăta o imagine a spațiului exact cum ar fi fost văzut dacă vasele nu ar fi fost acolo.

Strânse în acel loc se găseau opt vase de luptă grele ale varay, două distrugătoare baterie centrală, două vase de transport modificate pentru lansarea de rachete, două canoniere rapide de atac, patru bricuri, o navă mare de comandă şi alte patru transportoare masive convertite în vase militare. Toate navele erau capabile de FTL.

Această flota avea un singur scop. Anihilarea umanității.

Fuseseră strânse toate vasele care puteau fi adunate fără a da de bănuit. Şi erau mai mult decât suficiente pentru distrugerea fragilei apărări care fusese lăsată de Baroni în jurul planetei mamă a omenirii. Odată cu distrugerea Pământului războiul era terminat şi toți varay aveau să fie răzbunați.

Nabareea venise personal să vadă distrugerea. Vasul ei strălucea printre celelalte, vopsit în culori vii şi cu striații de-a lungul întregii nave. Dispersoarele de căldură aranjate în modele complicate pe exterior, de parcă întreaga navă era acoperită de simboluri oculte ciudate.

Acum că primiseră mesajul ordine fură trimise întregii flote. Navele de luptă prindeau viață, energie curgea prin circuitele lor, ca sânge prin venele oamenilor. Energia pentru motoarele supraluminice urma să ia ceva timp ca să le încarce complet dar nu mai conta. Chiar dacă Pământul îi detecta nu mai aveau ce face. Nu aveau de unde să-şi aducă întăriri şi principalele sisteme defensive de pe Lună fuseseră sabotate de către rebeli şi atacatori ciudați trimişi de varay, dintre care

unii se sacrificaseră distrugând o comunitate întreagă explodând o bombă nucleară.

Iar cu ceea ce duceau navele purtătoare de rachete soarta Pământului era sigilată.

Andrey Nekar auzi alarma sunând, un sunet înfundat de tobă ce revertebra prin întreaga navă. Într-o secundă îşi dădu seama că acesta era momentul. Detectaseră semnale FTL apropiindu-se.

Şi prin conexiunea sa la cortexul navei de luptă văzu cum restul navelor sale intrau în stare de alertă. Ascunse în scheletele aproape complete a două Insule, cu ajutorul prietenilor săi de pe Lună şi Pământ. Dar şi de pânzele de camunflare oferite de către Taychar.

Era o adunătură de vase ciudate. Două bricuri date de către Taychar, cele mai bune nave ale sale în afară de „Răzbunare”. Lângă ele pluteau trei vase de luptă învechite, oferite de Ulise. Care le dăduse şi două monitoare cu FTL. Două clipere rapide dar uşor înarmate, folosite mai mult ca şi curieri, pluteau lângă o navă arsenal nouă, completată doar cu o săptămână înainte de şantierele din Centură. Alte cinci vase comerciale mici, modificate pentru război se mişcau uşor în spaţiu escortate de cinci interceptoare noi, pline de tehnologie UTen.

Dar cu toate acestea erau o forţă minoră faţă de flotele care luptau pe frontul Centurii. Până şi flota ce păzea Pământul le-ar fi pus probleme. Dar într-o luptă de durată probabil flota lui ar fi distrus apărarea pământeană. Dar ei nu erau aici pentru o luptă de durată.

Andrey Nekar se instală în fotoliul de comandă şi nava se conectă la el. Direct, interfaţa neurală fusese făcută pentru Taychar şi lui Andrey îi luase ceva timp să-şi de-a seama cum să o folosească. Dar acum ştia, şi-şi dădea seama de puterea pe care o pusese tânărul în „Răzbunare”.

Nava era o katana, o adevărată minunăţie în mâiniile cuiva care ştia să o mânuiască. Senzorii ei captaseră semnalele FTL şi acum ştia că ETA era cinsprezece de minute. Veniseră de undeva din apropiere.

Sistemele defensive ale Pământului reacţionau mai greu, trecură aproape cinci minute până ca senzorii modificaţi să prindă semnalele

şi interceptori să fie trimişi la punctul unde anticipau că vor apărea contactele. Ca să fie siguri trimiseră şi un crucişător.

În timp ce restul forțelor se strângeau, vasele vechi de luptă, nimeni nu crezuseră că vor mai fi folosite vreodată, se aranjau în formație. Unele nici măcar nu aveau sisteme de barieră montate la bord. Dar toate aveau tunuri AM, sisteme de laser puternice şi lansatoare de rachete atât interne cât şi externe.

Sistemele de luptă ale interceptorului „Silus” erau active şi vasul aştepta în spațiu întunecat. Ambele tuburi fuseseră încărcate cu torpile grele şi tunurile pregătite. Waren ordonase şefului mecanic să mențină motoarele vasului la maxim de output. Vroia să fie gata de manevre evazive în caz că semnalele se dovedeau a fi mai mult de încă o misiune de recunoaştere a cărui rol era să afle forța apărării pământene.

Fuseseră destule în ultima vreme.

Pe un ecran văzu forma crucişătorului, ca o umbră masivă în spatele ecranului de interceptori. Cu toate că era plin de turele şi barbete barierele sale erau o glumă proastă şi câteva rafale din autotunurile sale ar fi redus turelele la nimic. Şi două torpile bine țintite puteau face o grămadă de avarii unei asemenea vechituri.

„Semnalele se apropie” transmise stația de detectare de pe Lună „ETA treizeci secunde”.

Waren îşi ținu răsuflarea, privind secundele scurgându-se. În curând aveau să intre înapoi în horă. Poate nu lupta în Centură dar n-avea de gând să lase pe nimeni să pună în primejdie viața celor din oraşele-dom lunare unde se găsea restul familiei sale.

Vasele ieşiră din FTL în formație, la distanță sigură una de cealaltă. Imediat cum ieşiră detectară vasele care îi aşteptau. Le lua ceva timp sistemelor de luptă să se stabilizeze după ieşirea din disturbarea spațio temporală dar trecerea era mai rapidă decât la vasele guvernamentale. Şi ceea ce urmă fu extrem de rapid. Turelele grele ale navelor varay scuipară gloanțele semirelativistice în cea mai mare țintă. Crucişătorul guvernamental.

Care încasă lovitură după lovitură, barierele căzură şi focul concentrat pulveriză întreaga provă. În câteva zeci de secunde vasul

masiv de luptă devenise doar o carcasă neputincioasă din care țâşneau flăcări de radiație pe măsură ce reactoarele mureau.

Transportoarele convertite deschiseră focul cu armele lor de calibru mic asupra interceptoarelor ce se învârteau în jur. Salvele erau destul de dense încât navele guvernamentale dădeau înapoi. Unul explodă, fusese prea aproape de un vas greu varay şi sulițele xlaser îl măturară din existență.

„Silus" scăpase primei salve de proiectile, zidurile gemuseră sub contact, dar se menținuseră. Aproape automat Waren puse interceptorul pe-o traiectorie abruptă ce-l îndepărta de flota inamică. Nici măcar nu avusese timp să-şi lanseze torpilele. Dar prima sa datorie era să supraviețuiască şi să trimită datele despre flota inamică către Comanda Apărării Pământene.

Deocamdată trebuia să scape în viață, lansă toate contramăsurile de la bord, inclusiv cele două poduri ce transmiteau imagini electronice false.

Lasere fulgerară pe lângă el, la viteza luminii nu era vorba de-a le evita, era vorba doar de noroc.

Continuă să gonească fără să se uite înapoi, aruncând interceptorul într-o parte şi alta de parcă ar fi fost o jucărie şi nu o maşinărie greoaie de luptă. Norocul său fu că varay erau mai mult interesați de Pământ decât de un interceptor pierdut în spațiu.

*****

Apărarea pământeană masase vasele de luptă şi rămaseră sub umbrelelor platformelor defensive. Până când prima platformă explodă, glontele de calibru mare veni la viteză enormă şi trecu prin apărarea Santinelă ca un fulger.

Flota varay se apropia de Pământ, având grijă ca fiecare vas purtător de rachete să fie apărat de cele grele. Între timp vasele baterie centrală trăgeau cât de repede se reactivau masivele țevi. La ritmul în care trăgeau urmau să rămână fără țevi după încă o sută de trageri. Dar dacă până atunci nu erau morți sau victorioşi nu mai era nevoie de ele. Însă gloanțele lor făcură praf un vas cilindric, învechit a cărui sisteme laser de apărare reacționaseră prea târziu. Şi acum nu mai era. Alte două vase fură avariate.

Flota pământeană ieşi în faţa intruşilor dar se treziră faţă în faţă cu bricurile lui Taychar, a căror ziduri se reformau mult mai rapid decât cele ale pământenilor după ce erau coborâte, şi tunurile lor AM trimiteau gloanțe energizate, spărgătoare de zid.

Lupta deveni încrâncenată când canonierele varay, vase rapide de atac vechi intrară în luptă revărsând şuvoaie de ghiulele.

Insula MisuriCorp explodă când zidurile căzură sub atacurile a două NCA (nave comerciale armate) şi salva de torpile lansată de-o navă grea varay. Torpile grele cu capete nucleare direcționate. Şi alte torpile anti-armură care străbătură cu uşurință straturile de blindaj.

Pământenii pierdeau rapid lupta. Şi navele purtătoare de rachete se apropiau de Pământ. Pregătindu-şi încărcătura ucigătoare.

Când un alt set de contacte apăru brusc.

Andrey Nekar sosise împreună cu Rebelii Vechiului Pământ. Şi cu toții juraseră să apere planeta care le dăduse viață. Aşă ca vasele de luptă goneau ca nebunii la atac.

Şi cum cunoşteau planul varay se duseră exact după vasele purtătoare de rachete. Care trebuiau distruse cu orice preț.

Deoarece în pântecele lor purtau nu numai rachete multicap atomice, rachetele cu încărcătură de biotoxine ci şi rachetele multicap murdare cu radiație. Armele pregătite pentru Pământ. Pentru distrugerea planetei.

„Răzbunarea” gonea ca o forță a naturii, cu Andrey Nekar la comanda ei. Deja găsise ce căuta, semnalul navei purtătoare de rachete. Însoțită de interceptoare, nava arsenal şi clipere, „Răzbunarea” se năpusti asupra prăzii sale. În timp ce restul se duseră după cealaltă navă purtătoare de rachete.

În curând se văzu cât de slabe erau transportoarele civile modificate ale pământenilor. Două explodară sub salvele de torpile lansate de varay. Nu conta, ținta lor era înainte şi Andrey simți „Răzbunarea” scuipându-şi gloanțele în toate țintele de pe ecranul tactic, dar el concentră tunurile grele pe Ținta1. Andrey simțea prin conexiunea sa cu nava cum îşi ridica şi cobora zidurile cu o viteză nemaiîntâlnită la alte vase. În plus mintea lui Andrey era legată la cortex controlând funcțiile importante ale vasului. Prietenii lui

controlau celelalte funcții ale vasului, Claudia se ocupa de sistemele secundare, şi, mai important, de contramăsuri.

Interceptoarele trăgeau cu toate tunurile, menținând presiunea pe navele varay, obligându-le să-şi țină majoritatea zidurilor ridicate. Nava arsenal lansase încărcătura de torpile şi rachete. Cliperele dansau printre restul navelor în timp ce lansau tot felul de dispozitive de bruiaj.

Însă cu toate acestea navele varay se apropiau de Pământ şi încă rezistau.

Un crucişător pământean explodă însă imediat şi vasul varay ce-l distrusese fu supus unui foc concentrat, explodând la rândul său.

Bricurile trecură, apărate de crucişătoare şi atacară vasul purtător de rachete. Xlasere traseră, împreună cu ACFEL, aveau acceaşi tehnologie ca şi varay, dată de către Taychar. Concentrându-se pe aceeaşi navă îi smulseră zidurile. Şi gloanțele ultrarapide urmară explodând direct în vas. Tunurile principale trăgeau proiectile antiarmură ce străpunseră blindajul ca şi cum nu ar fi fost.

Un vas comercial sub comanda lui Andrey Nekar explodă, dar nu lovit de varay ci de defensiva pământeană care lansa pe automat şi nu avea identificarea noilor nave.

Andrey Nekar urlă pe toate canalele trimițând coduri de identificare dar ştia că baronii nu îl vor asculta.

Dar nu mai conta, armele principale ale „Răzbunării" se descărcară obliterând nava purtătoare de rachete din univers. Plăti scump, gloanțe semi-relativistice izbiră armura şi rupseră o turelă masivă şi două uşoare. Noroc că blindajul nou, multistrat, proiectat în secret de Ulise şi Taychar, rezistă.

Şi o voce veni prin eter:

„Andrey Nekar, relicvă a timpurilor trecute. Ai venit să-ți vezi sfârşitul. A tău şi a planetei tale dragi. Cumva l-ai convins pe Taychar să te ajute dar tot vei pieri. Şi el, şi trădătorul de Ulise în curând. Ştim că te-a ajutat." un râs urmă şi nava de comandă varay se întoarse spre „Răzbunare".

Nabareea, gândi Andrey Nekar, mişcând vasul enorm de război cu o delicatețe imposibilă, extrăgându-se din coridorul de foc în care încercau să-l prindă două nave grele varay.

Şi trimițând o fusiladă furioasă înapoi.

Ce-a de-a doua navă purtătoare de rachete ajunsese mai aproape de Pământ dar încă în afara distanței de lansare. Dar cu toate acestea, fiind grav avariată își descărcă încărcătura cu o secundă înainte de-a exploda sub tirul bricurilor.

Rachetele rămase fură urmărite de pământeni şi toate fură distruse, dar un bric fu pierdut în atac, la fel şi un monitor. Restul începură să lupte cu rămăşițele atacatorilor varay. Împingându-i în spate, nave ale Baronilor Solari li se alăturaseră.

Şi nu numai ei, de pe Lună se ridicaseră un stol de navete şi patru interceptoare. Atacul rebelilor pământeni reuşise şi miliția trecuse de partea lor mai ales după ce văzură alte două Insule pulverizate de torpilele atomice ale varay. Acum întreaga rețea de sateliți urmărea ca nici o urmă de rachetă să nu treacă spre Pământ, trimițând o ploaie continuă de proiectile şi mitralii. Zecile de mii de mitralii ca nişte cuie ascuțite se mişcau viteze suficiente ca la impact să creeze o explozie suficientă să distrugă o rachetă.

Pământenii nou veniți în luptă interferau cu navele varay, dar la semnalul lui Andrey Nekar se îndreptară spre şantierele orbitale. Cum defensiva lor se alăturaseră celorlalți ca să apere Pământul şi cum rebelii aveau destul simpatizanți în rândul celor ce lucrau pe şantiere acum aveau o şansă să le cucerească.

Între timp lupta spațială continua.

„Răzbunarea” trimise alte două proiectile în nava de comandă varay, pulverizând suprastructuri. Oricât de mult s-ar fi lăudat Nabareea vasul lui Andrey Nekar era cu mult superior navei ei de comandă.

Şi energiile ACFEL distruseseră motoarele FTL aşa că lidera varay era prinsă fără şansă de scăpare.

Ordine zburară chemând toate navele în ajutorul ei. Dar cum toți varay aveau problemele lor nici unul nu-i putea veni în ajutor. Şi din fotoliul său de comandă Andrey Nekar nu se lăsa, devenise una cu nava şi-şi urmărea prada precum uliul din înălțimi urmăreşte găina.

Atacă din nou, fusilade de gloanțe anti-armură şi explozive fiind o grindină în blindajul varay.

Urmate de xlasere şi ACFEL.

Vasul de comandă începuse să trosnească din toate încheieturile pe măsură ce moartea i se apropia.

„Silus” se alătură bătăliei, interceptorul lansând torpilele de la distanță şi apoi intrând în lupta strânsă ce se purta ca să distrugă şi ultimii varay ce amenințau Pământul. Cât pe ce să fie distrus dar vasul lui Andrey Nekar trecu în fața lui acoperindu-l până scăpă.

Un semnal tah trecu prin bruiajul intens al bătăliei.

Varay lansaseră un atac masiv împotriva lui Taychar şi clanului său. Aduseseră masive nave baterie-centrală dar şi aşa Taychar le dădea de furcă, chiar şi luptând cu o forță net superioară. Trucurile sale distruseseră deja jumătate de duzină de vase militare. Taychar trimisese un mesaj privat lui Andrey.

Un mesaj de adio. Tânărul nu credea că va supraviețui duzinei de nave grele de luptă care se apropiau de el.

Ca un răspuns „Răzbunarea” îşi înteți atacul şi cu un ultim efort nava de comandă varay explodă.

Puntea era plină de zâmbete când îşi dădură seama de alt lucru.

Bricul varay venea cu viteză maximă spre ei. Supraîncărcându-şi motoarele.

La accelerarea pe care o avea.... Andrey Nekar încercă să scape dar vasul varay venea prea repede. Iar la acea viteză o masă de mărimea bricului, cu motorul supra încărcat, era ca cinci sute de torpile atomice la un loc.

Explozia celor două vase lumină cerul desupra Pământului, dar şi spațiul, de parcă pentru câteva secunde un nou Soare apăruse.

Ambele vase fuseseră distruse.

Varaii fuseseră opriți.

Dar cu ce preț.

*****

Bătălia Centurii fu câştigată de către forțele guvernamentale. Ultimii pirați se predaseră odată ce văzură că fuseseră trădați de către aliații lor. Însă pierderile Flotei Baronilor Solari se dovediră grele şi cei rămaşi nu mai ştiau ce să facă.

Rebelii Vechiului Pământ aveau controlul complet al Pământului şi orbitalelor înconjurătoare. Cum preluaseră şi navele

vechi ale Baronilor cuceriseră şi câteva Insule. Imediat extinseseră o mână către cei din Sistemul Exterior. Foştii pirați rămaşi fără o flotă şi lideri, cât şi coloniştii încă în viață în habitate mici, stații ştiințifice din Sistemul Exterior, fură uşor de convins să se alieze cu noul Guvern Pământean.

Centurienii se aliară şi ei cu noul guvern şi puseră mâna pe toate navele care se găseau în şantierele de acolo.

Revoluția cuprinsese întregul Sistem Solar.

Singurul loc unde Baronii încă conduceau era Marte, dar fără suportul celorlalți şi fără şantiere urmau să se predea în curând.

Ceea ce-i interesa cel mai mult pe pământeni era problema varay. Acum că aveau tehnologia UTen de FTL, Norul Oort devenea uşor de atins. Şi noul guvern avea în spate vre-o trei miliarde de oameni prinşi până în acel moment pe un Pământ lăsat în plata domnului.

Iar după ce terminau cu varay urma reconstrucția.

Epilog

Ulise privea prin ecranul transparent exploziile atomice care distrugeau Paradisul.

O operă de artă distrusă ca să nu cadă în mâiniile barbarilor care soseau zburând mai repede decât lumina însăşi.

Varay fugeau. Lăsând în urmă Pământul şi Sistemul Solar. Folosind noile nave enorme autosuficiente clanurile varay fugeau. Eforturile ca să le construiască fuseseră enorme mai ales în puținul timp cât noul Guvern Sol avusese probleme interne de rezolvat, înainte ca să-i vâneze pe varay.

Dar acum îşi rezolvaseră problemele şi se apropiau de varay.

Cu o falangă de nave grele de luptă supraluminice.

Era momenul să plece. Să lase şi el în urmă tot ceea ce clădise în Sistemul Solar şi să-şi caute destinul între stele. Prins în scaunul de comandă flutură mâna şi o imagine apăru. O încăpere cu camere criogenice.

Două în particular îi atrăgeau atenția.

Andrey Nekar, a cărui capsulă de salvare fusese recuperată de-un vas loial lui Ulise. „Răzbunarea” avusese un sistem complex de salvare a ocupantului scaunului de comandă, îl ejectase printr-un tub într-o capsulă în afara navei, dar oricum îl prinsese unda de şoc. Şi fusese ars de radiație. Din punct de vedere clinic era mort.

A doua cameră criogenică era a lui Taychar, care se pusese singur în cameră când fusese rănit în timpul luptelor pentru bârlog. După care o navă îl adusese lui Ulise. Medicina nu-l putea salva aşa că hotărâseră să-l lase în camera criogenică până obțineau tehnologia necesară.

„Suntem gata de plecare.” vocea venea de la Taya care comanda enorma barjă de luptă.

Ulise aruncă o ultimă privire asupra exploziilor atomice care pulverizau munca sa de-o viață şi apoi privi ecranul care îi arăta formația de nave care ajunseseră în zona fără disturbări gravitaționale intense şi erau gata pentru intrarea în FTL.

O duzină de vase în care se îngrămădise întreg clanul său.

Viitorul varay era printre stele. Lăsând omenirea să-şi rezolve singură problemele.

„Să plecăm!” ordonă el cu greutate închizând ochii.

CRONOLOGIA

2020 – izbucneşte Molima

2030 – se formează Liga Naţiunilor sub oblânduirea multi-naţionalelor

2034 – Andrey Nekar găseşte Locul Pierdut

2050 – semnarea acordului între Liga Naţiunilor şi varay

2054 – Începe Exodul, varay părăsesc Pământul în urma acordului cu restul omenirii. Ţinta lor: Centura Kuiper şi marginea Norului Oort, conduşi de Ulise

2112 – Rebelii Vechiului Pământ

2115 – Prima navă interstelară cu propulsie supraluminică umană părăseşte Sistemul Sol

2123 – Vanatoarea varay (carte)

2194 – Incidentul Moonst (nuvelă)

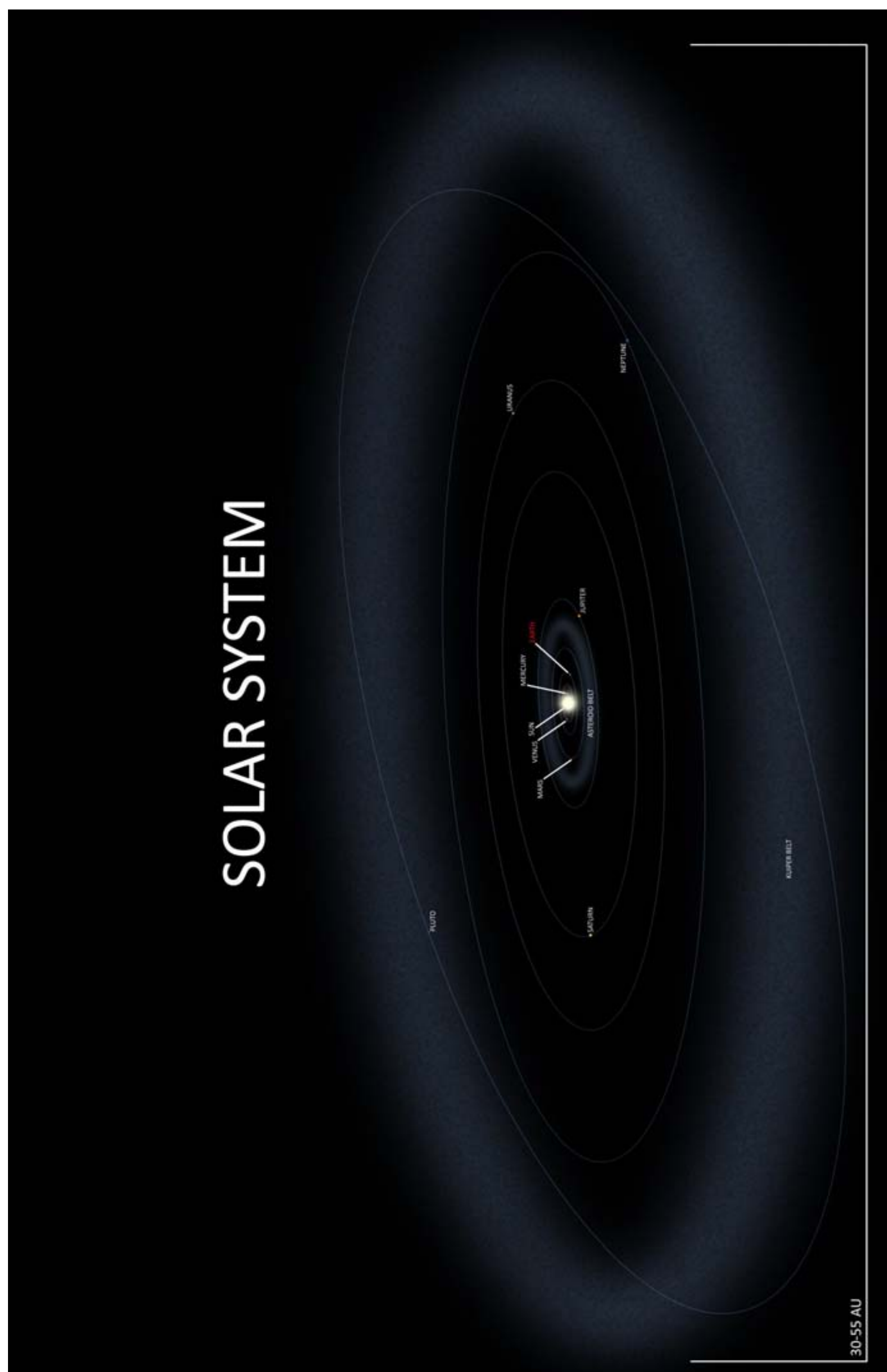

Fig.I Sistemul Solar
Sistemul Interior este de la Soare la Centură în timp ce Sistemul Exterior cuprinde spațiul de la exteriorul Centurii la marginea Norului Oort

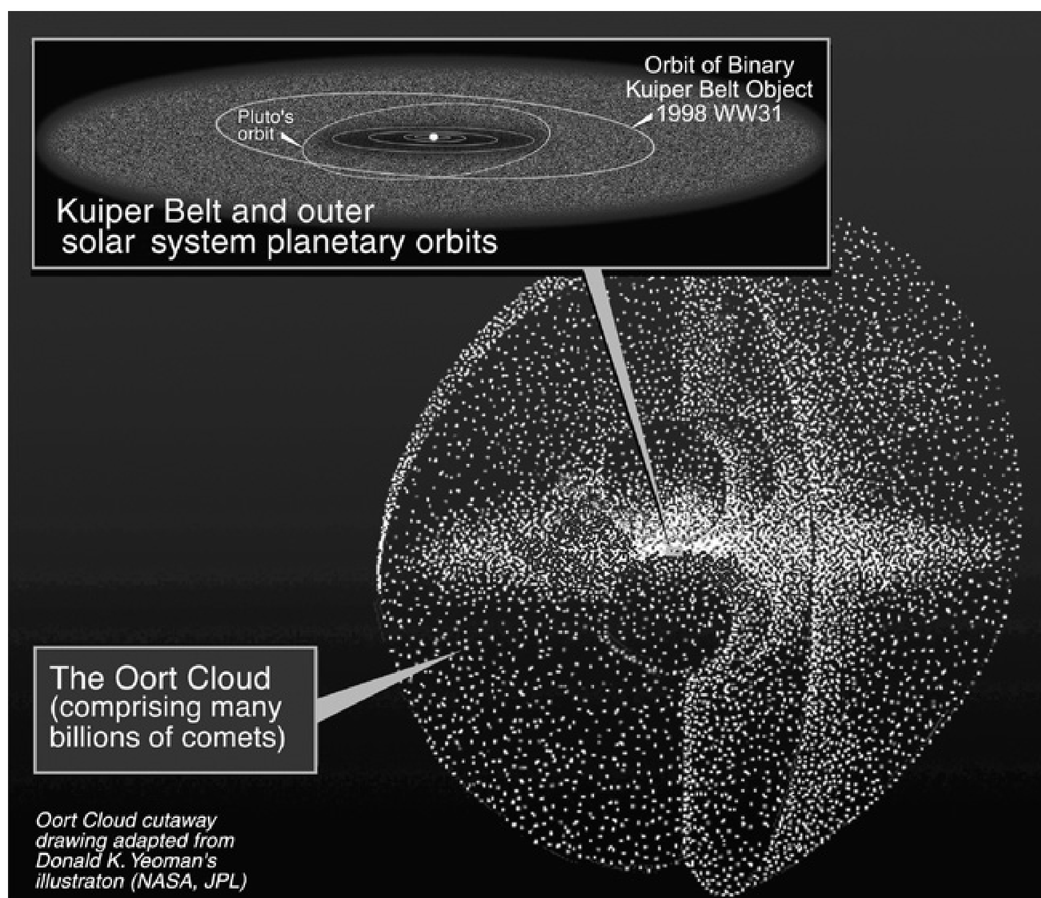

Fig.II Norul Oort este o sfera de comete si asteroizi la o distanta aproximativa de aproape an lumina de la Soare. Marginea exterioara Norului Oort defineste granita gravitaţionala a Sistemului Solar. Norul are o forma neregulata şi marginea interioara atinge în unele locuri Centura Kuiper.

